

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : *Εμμανουήλ Γονζαλές* : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ιστορικόν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν *Τόμπυ* — *Βασβιλλέδ Κρειστόβαχη* : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις *Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου*. — *A. Schneegans* : ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ. — *Χ. Χριστιανοῦ Ἄνδερσεν* : ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΑΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΣΙΒΕΡΑΥΧ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

Α'

Ὁ νάνος καὶ ἡ νάνος.

Τὴν 15 Σεπτεμβρίου τοῦ 1523, περὶ τὴν πέμπτην πρωϊνὴν ὄραν, ὄμιλος ἐκ τριακοσίων χωρικῶν, ὠπλισμένων διὰ μακρῶν καὶ ὀζωδῶν ροπαλῶν, εὕρισκετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης ἀπὸ Ὀριλιάκ εἰς Μόρς.

Καὶ ὁ μάλλον ἀτρόμητος ταξειδιώτης, βλέπων τὰ πεπλαιωμένα ἐνδύματα, τὴν μακρὰν καὶ ἀτακτον κόμην καὶ τὰ ἡλιοκατῆ αὐτῶν πρόσωπα, ἤθελεν ὀπισθοδρομήσει· οὐχ ἤττον, παρατηρῶν αὐτοὺς πλησιέστερον, θὰ διέκρινε μεταξὺ αὐτῶν κυναγωγούς τινας ἐπίπτους, ὧν τὰ ἀργυρᾶ σειράδια ἀπήστραπτον εἰς τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου.

Ἡ παρουσία τῶν κυναγωγῶν τούτων ἐδήλου, ὅτι οἱ φοβεροὶ τὴν ὄψιν ἀνθρωποὶ ἐκεῖνοι ἦσαν γενναῖοι καὶ ἐντιμοὶ ἰχνηλάται καὶ διώκται ζῶων, ἀνυμνοντες τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Τόσφ δὲ μάλλον ἐνισχύετο ἡ ὑπόθεσις αὕτη, καθ' ὅσον πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχεν ὀρισθῆ, ὅπως οἱ ἄρχοντες τοῦ τόπου ἐξέλθωσιν εἰς θήραν λύκων, οἵτινες, καίτοι τὸ φθινόπωρον δὲν εἶχεν ἔτι ἐπέλθει, ἤρχισαν ἐρημοῦντες τὰς ἐξοχάς.

Ἄμα τῆ νυκτί, ἐγκατέλειπον κατ' ἀγέλας τὰ ἀπέραντα δάση, ἔνθα κατέρευγον τὴν ἡμέραν, καὶ διεσπείροντο ἀνὰ τὰς πεδιάδας δηοῦντες αὐτάς. Τινὲς εἰσεχώρουν μέχρι τοῦ περιβόλου τῶν πλησιέστερων εἰς τὰ δάση καλυβῶν καὶ ἐκρύπτοντο ἐνεδρεύοντες κατὰ τῶν βραδυάντων χωρικῶν. Ἄλλοι τολμηρότεροι ἀνερριχῶντο εἰς τὰς μάνδρας, ἔθραυον διὰ τῶν ὀδόντων τὰς θύρας τῶν καλυβῶν, ἀπέπνιγον τοὺς κύνας καὶ ἐρήμουν τὰ ποιμνιστάσια καὶ τοὺς σταύλους.

Τοσοῦτος ἦν ὁ τρόμος, ὃν οἱ λύκοι ἐνέσπειρον καθ' ὄλον τὸν τόπον, ὥστε οἱ χωρικοὶ, κληθέντες διὰ τὴν κυνηγεσίαν, ἔσπευσαν μετὰ τосαύτης προθυμίας, ὅση οὐδέποτε ἄλλοτε εἶδειξαν δι' ἄλλας ἀγγαρείας, δι' ὧν συχναίς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπεβάρουν αὐτοὺς.

Τὸ μέρος, ὅπερ οἱ κυνηγοὶ εἶχον ἐκλέξει ὡς τόπον συναντήσεως, ἐκαλεῖτο Λυκοφωλιὰς.

Ἦν δὲ τοῦτο βαθεῖα καὶ ἀπρόσιτος φάραγξ, ἧς τὸ στόμιον ἐφράσσετο ὑπὸ βάτων καὶ θάμνων.

Κατὰ τινὰ λαϊκὴν παράδοσιν, ἡ χαράδρα ἐκείνη εἶχε χρησιμεύσει ὡς φωλεὰ πληθῆος λυκανθρώπων, δι' οὗς διηγοῦντο μυρίας θαυμασίας καὶ φοβεράς ἱστορίας. Καθ' ὄλον δὲ τὸν τόπον οὐδεὶς εὕρισκετο χωρικός στέργων, δι' ἐν χρυσοῦν τάλλη-

ρον, νὰ διέλθῃ μόνος ἐν νυκτί τῆς Λυκοφωλιᾶς.

Ἐναντι τῆς φάραγδος, εἰς τὸ ἔτερον μέρος τῆς ὁδοῦ, ἔρρεε ρυαξ, εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ὁποίου ἐφόροντο ἐπιχαρίτως ἰτέαι καὶ σχῖνοι, σχηματίζοντες παραπέτασμα ἐκ χλόης, ἐνῶ εἰς τοὺς πόδας αὐτῶν ἐξετείνετο τάπης ἐκ βρύων καὶ χόρτων πεποικιλμένων διὰ μικρῶν ἀγρίων ἀνθέων.

Ἡ ὁροσερὰ ἐκείνη συσκίασις, μειδιῶσα ὡς ὄσσις ἐν ἐρήμῳ, τόσφ πλησίον κειμένη τῆς σκοτεινῆς καὶ ἀπαισίας χαράδρας, ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ τὴν δυσπιστίαν τῶν ἀπαιδευτῶν καὶ δυσειδαιμόνων χωρικῶν.

Δι' αὐτοὺς τὸ γοητευτικὸν ἐκεῖνο καταφύγιον ἦτο παγίς, ἀπατηλὸν δέλεαρ, προσφερόμενον τῷ ἄφρονι ταξειδιώτῃ. Δυστυχία εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἐπὶ στιγμὴν ἤθελε ζητήσῃ ἀνάπαυσιν ὑπὸ τὸ πράσινον φύλλωμα τῶν ἰτέων! Δυστυχία εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελεν ἀφεθῆ βαυκαλιζόμενος ὑπὸ τὸν μονότονον μορμυρισμὸν τῆς ἀκρίδος καὶ τὸν ἀόριστον ψιθυρὸν τῶν καλαμώνων, ὑπὸ τὴν συναυλίαν τοῦ παραδόξου τέλματος, τὴν ἠδεῖαν καὶ ἀσαφῆ ὡς μεμακρυσμένην μελωδίαν! Δυστυχία εἰς αὐτόν! ἂν ἀπεκοιμᾶτο ἵνα μὴ ἐξυπνήσῃ πλέαν, διότι οἱ μυστηριώδεις κάτοικοι τῆς φάραγδος, ἐξερχόμενοι, ἐπλησίαζον ἡρέμα καὶ περιεκύκλουν αὐτόν, αἱ δὲ ἀπελπιστικαὶ ἐκεῖνου κραυγαὶ συνεχέοντο μὲ τὰς ἀπαισίας αὐτῶν ὠρυγίας.

Σήμερον ὁμως, ἐπειδὴ ὁ ἥλιος χρυσιζει ἤδη διὰ τῶν ἀκτῖνων αὐτοῦ τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν δένδρων, ἐπειδὴ οἱ χωρικοὶ εἰσὶ πολυάριθμοι ὡς οἱ Σπαρτιάται τῶν Θερμοπυλῶν καὶ ὀπλισμένοι διὰ ροπαλῶν, ἄτινα, καίτοι ἐκ ξύλου, εἰσὶν οὐχ ἤττον ἐπίφοβα ὄπλα, ἐξαπλοῦνται ἀφόβως εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ρυακος ἀναμένοντες τὴν ἔλευσιν τῶν κυνηγῶν.

Ἀπελάμβανον οὕτω πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς γλυκείας ἀναπαύσεως τοῦ ἀνθρώπου ὅστις, θαρρῶν ἐπὶ τὴν ἰσχὴν αὐτοῦ, δύναται ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν κίνδυνον χωρὶς νὰ τρέμῃ, ὅτε εἰς τῶν ἵππων, εὐρισκόμενος εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, ἔτεινεν αἴφνης τὰ ὦτα καὶ ἀφῆκε παρατεταμένον χρεμετισμὸν.

Οἱ χωρικοὶ ἀνηγέρθησαν ἀποτόμως καὶ πάντων τὰ βλέμματα διηυθύνθησαν ἀκουσίως πρὸς τὴν χαράδραν.

Συγχρόνως ὁ κυναγωγὸς ἀνηγέρθη ἐπὶ τῶν ἀναβολῶν αὐτοῦ καὶ παρετήρησε προσεκτικῶς πρὸς τὴν πεδιάδα.

— Αἶ, σεῖς, προσοχή! ἀνέκραξε, νά, ἔρχονται οἱ κυνηγοί!

Ὀντως, εἰκοσὰς νέων εὐγενῶν ἐφάνη μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ. Οἱ πλεῖστοι τούτων ἐφόρουν κολόβια ἐκ δέρματος βουβάλου καὶ ὑψηλὰ ὑποδήματα ἐκ δέρματος δορκάδος· ἕκαστος δ' ἔφερεν εἰς τὴν ζώνην κυνηγετικὴν ἀμφιστομον μάχαιραν.

Ὀπισθεν αὐτῶν ἤρχοντο ἐφιπποὶ θεράποντες φέροντες τυφέκια καὶ τροφάς· εἴτα ἀπωτέρω ἤρχοντο οἱ κυναγωγοὶ σαλπίζοντες διὰ τῶν κεράτων αὐτῶν καὶ οἱ

ἀρχικυνηγοὶ κρατοῦντες δεδεμένους ζωηρούς καὶ θυμοειδεῖς κύνας.

Οἱ εὐγενεῖς, ἰδόντες ὅτι οἱ ἰχνηλάται ἦσαν εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν, ἀπῆλθον καλπάζοντες πρὸς τὸ δάσος.

Οἱ χωρικοὶ ἠκολούθησαν αὐτοὺς τροχάδην ἀλλοτρες τὰ ρόπαλα καὶ ἀφίνοντες κραυγὰς ἀγρίας χαρᾶς, ἃς δὲν ἠδύναντο νὰ καλύψωσιν οὐδὲ τὰ σαλπίσματα τῶν κεράτων, οὐδὲ τῶν κυνῶν αἱ ὕλακαί.

Καὶ πᾶσα αὕτη ἡ θορυβώδης συνοδία εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δάσος ἔνθα ἐξηφανίσθη ὡς ὄραμα.

Ἄλλ' ἄμα πᾶς θόρυβος ἐξέλειπεν, ἡ δὲ πεδιάς κατέστη πάλιν ἔρημος καὶ σιωπηλή, τὸ κεκονιαμένον φύλλωμα τῆς φάραγδος ἐσείσθη βραδέως, οἱ θάμνοι ἐκινήθησαν, ὡς εἰ ἐσείσθησαν διὰ λαθραίας διελευσεως σάυρας ἢ ἐχίδνης· εἴτα διὰ μέσου τῶν βάτων ἐφάνησαν δύο παραδόξοι κεφαλαί.

Ἀμφότεροι, λίαν ὠχραί, ἠτένισαν μὲ ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ δάσος καὶ ἔμειναν ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητοι. Κατόπιν τὰ δύο περίεργα ἐκεῖνα ὄντα ἐξήλθον ἔρποντα τῆς χαράδρας, ἀλλὰ μετ' ἀνησυχου προφυλάξεως καὶ ἔτοιμα νὰ εἰσέλθωσι πάλιν ἐπὶ τῷ ἐλαχίστῳ θορύβῳ.

Ἦσαν δύο νάνοι κάτισχοι καὶ καχεκτικοί, ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ δίδυμοι. Ἐπὶ τῆς ἀλλοκότου αὐτῶν μορφῆς ἐζωγραφίζετο ὁ τρόμος καὶ ἡ κόπωση. Τοὺς πόδας ἔχοντες γυμνοὺς, τὴν κόμην καθίδρον καὶ ἀσθμαίνοντες ἐκ τοῦ φόβου, ἐφαίνοντο κρυπτόμενοι ἀπὸ τὸν ἥλιον, ὡς δύο φαντάσματα θαμβωθέντα ἐκ τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου φωτός καὶ αἰσχυρόμενα διὰ τὰ ἐσχισμένα αὐτῶν ἐνδύματα. Τὸ ἀνάστημα αὐτῶν ἦν ὅσον δεκαετοῦς παιδίου, καίτοι εἶχον δέκα ὀκτῶ περίπου ἐτῶν ἡλικίαν· ἀλλ' ἡ δυσμορφία αὐτῶν ἐνέπνεε μάλλον οἶκτον ἢ ἀποστροφὴν.

Ἡ νάνος, βραχεῖα καὶ στρογγύλη ὡς σφαῖρα, εἶχεν ὑπερμεγέθη κεφαλήν, ὅπως δυσανάλογον πρὸς τὸ λοιπὸν σῶμα, ἡ δὲ ξανθὴ αὐτῆς κόμη ἐσύρετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἦτο ἀδύνατον νὰ παρατηρήσῃ τις τὴν πεπεσμένην αὐτῆς ρίνα, τὰ πρόεχοντα χεῖλη καὶ τοὺς παραδόξους ἐκείνους ὀφθαλμοὺς χωρὶς νὰ μειδιάσῃ. Αἱ παρειαὶ αὐτῆς καὶ οἱ ὦμοι ἀπέσταζον τὸ ἐρυθρὸν ψιμμύθιον, δι' οὗ ἐκαλύπτοντο, ὡς ἦν συνήθεια τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, τὸ δὲ ἄχαρι ἐκεῖνο ἐρυθρὸν χρῶμα ἐχρωμάτιζεν οὕτως ἀλλοκότως τὸ μελαγχρῶνον αὐτῆς δέρμα, ὥστε τὸ ταλαίπωρον πλάσμα ὠμοιάζε μάλλον πρὸς ἄγριον καὶ ἀγνωστον ζῶον ἢ πρὸς ἀνθρώπον. Βραχεῖα ἐσθῆς ἀτελῶς ἐκαλύπτε τὰς ἀκόμψους αὐτῆς κνήμας, αἱ δὲ χεῖρές της μόλις ἐξήρχοντο ἐκ τῶν μακρῶν χειρῶν τῶν κατεσκευασμένων ἐξ ὀθόνης λευκῆς καὶ κιτρίνης. Ἐν τούτοις ἡ μικρὰ ἐκείνη νάνος ἐφαίνετο ἔχουσα ἀξιώσεις φιλαρεσκείας, ὅπερ ἀπεδείκνυεν ὅτι ἠσθάνετο τὴν δυσμορφίαν αὐτῆς. Πολλάκις ἐμειδία ὅπως δεῖξῃ τοὺς λευκοὺς αὐτῆς ὀδόντας, συχναίς δὲ καὶ ἐγέλα χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί. Οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐξισωθῆ πρὸς τὴν εὐκνησίαν

τῶν μυῶν τοῦ προσώπου τῆς· ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῆς ἦν ἐπίσης ἄστατον μέγχοις ὑπερβολῆς. Μεταπίπτουσα ἀποτόμως ἀπὸ τῆς βαθυτέρας μελαγχολίας εἰς τὴν ζωηροτέραν χαράν· ἐγέλα πρὶν ἀπομάξῃ τὰ δάκρυά τῆς καὶ ἔκλαιε μὲ τὸ μειδίαμα ἔτι εἰς τὰ χεῖλη. Ἡδύνατό τις νὰ παραβάλλῃ αὐτὴν πρὸς καταιγίδα Ἀπριλίου, καθ' ἣν τὴν ραγδαίαν βροχὴν διαδέχεται αἰφνης ὁ χρυσιζων ἥλιος.

Ἡ ἀσχημία τοῦ συντρόφου αὐτῆς ἦν μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα. Τὸ πρόσωπόν του ἦν ὀλιγώτερον ἐξωδίκος καὶ μᾶλλον ἐπιμηκες· κυανόχρους κύκλος πέριξ τῶν κυανῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν καθίστα αὐτοὺς μεγαλύτερους παρέχων αὐτοῖς ἔκφρασιν νοσηρὰν καὶ μελαγχολικὴν. Ἡ καμπύλη αὐτοῦ ρίς, πεπλεγμένη κατὰ τὰ πτερυγία, τὰ πλατέα ὦτα, ἀφ' ὧν ἐκρέμαντο βαρέα ἐνώτια, αἱ μακρὰ καὶ λειπόσαρκοι χεῖρες, τὸ ἰσχυρὸν ἀνάστημα καὶ αἱ ὡς σπάθαι λεπταὶ αὐτοῦ κνήμαι, εἴλκυον τὴν προσοχὴν καὶ προεκάλουν τὸν οἶκτον. Ἡ οὐλὴ καὶ ἐριδῶδης αὐτοῦ κόμη ἦν ἀτάκτως καὶ ἀλλοκότως κεκομμένη εἰς πολλὰ μέρη.

Κατὰ παράδοξον ἀντίθεσιν, ὅσον ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ ἦν ζωηρά, εὐερέθιστος καὶ θορυβώδης τόσο ἐκεῖνος ἦτο ἤρεμος καὶ σκεπτικός. Οὐδὲν αἰσθημα ἐξεδηλοῦτο ἐπὶ τοῦ ἀπαθοῦς καὶ ἀψήνου αὐτοῦ προσώπου. Σπανίως ἐμειδία, καίτοι δὲ νεώτατος, ἦτο ἐν τούτοις λίαν σοβαρὸς. Ἡ ἐνδυμασία αὐτοῦ δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἀλλόκοτος τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ· ἔφερον ἄνωθεν τοῦ ἐξ ὀθόνης ἐπενδύτου περιβάλλυμα ἵππου, ὑπὸ δὲ τὸ ράκος ἐκεῖνο, τὸ καλύπτον αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἐρρίγει ὡς πυρέσσαν, ἐνῶ ἡ νάνος ἐψιθύριζε δέησιν.

— Ἄν ἡμάρτησα, Θεέ μου, εἶπε κατὰλήγουσα, ἀρετὰ ἐξιλεώθη πρὸ δύο ἡμερῶν διὰ τῶν δεήσεων!

— Καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς νηστείας! προσέθηκεν ὁ νάνος βαθέως στεναζών.

— ὦ! ναί, ἐψιθύρισε ἡ ἀδελφὴ του ἀναλυομένη εἰς δάκρυα.

— Ἐλα, καλὴ μου Σεβρέτη, ὀλίγον θάρρος! ὑπέλαβεν ὁ νάνος, ἰδοὺ καὶ πάλιν ἐσώθημεν!

— Ἐσώθημεν! ἀνέκραξεν ἐκεῖνη μετὰ τὸσαύτης παραφορᾶς, ὥστε ὁ ἀδελφός τῆς ὀπισθοδρόμησε κατὰ ἐν βῆμα· ἐσώθημεν, διότι πρὸ δύο ἡμερῶν τρεφόμεθα μὲ ρίζας καὶ σβύνομεν τὴν δίψαν μας μὲ τὸ σθλιον ὕδωρ τῶν ρυακίων· ἐσώθημεν, διότι ἐκοιμήθημεν εἰς τὸ κοίλωμα δένδρου χωρὶς νὰ μᾶς φάγωσιν οἱ λύκοι καὶ ὅταν εἶδομεν τοὺς κατηραμένους ἐκείνους κυνηγοὺς κατεφύγαμεν εἰς τὴν χαράδραν. Ἄ! φρικτὴ ἀκόμη, ἐνθουσιάζουσα τὴν ἄμμον, τὴν ὁποίαν ἐπατοῦμεν καὶ τοὺς ξηροὺς κλάδους, οἵτινες ἐθραύοντο μεταξὺ τῶν χειρῶν μας. Ἐσώθημεν! Ἄ! εἶσαι ἀστεῖος, ἐξοχώτατε Μουσερόν· ἀλλ' ἂν ἀποθάνω ἀπὸ τὴν δίψαν, τὴν πείναν καὶ τὴν κόπωσιν εἰς αὐτὴν τὴν ἔρημον, θὰ σὲ τύπτῃ ἡ συνειδήσις, καὶ πιστεύω ὅτι ταχέως θὰ

συμβῇ αὐτό, διότι αἰσθάνομαι μεγάλην ἀδυναμίαν.

— Πεινᾷ, δυστυχῆς Σεβρέτη; εἶπε διὰ συγκεκινημένης φωνῆς ὁ νάνος, τὸν ὁποῖον ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ ἀπεκάλεσε Μουσερόν.

Ἐν ταύτῃ δύο δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν κοίλων αὐτοῦ παρειῶν.

— Πεινῶ καὶ διψῶ, ἀδελφέ μου, ἐπανάλαβε τραχέως ἡ νάνος.

— Ἀλλοίμονον! μᾶς ἀπεδίωξαν ἀπανθρώπως ἀπὸ τὰς καλύβας, εἰς τὰς θύρας τῶν ὁποίων ἐζητήσαμεν φιλοξενίαν, ἀδελφὴ μου. Καὶ ὅταν ἐπέμενα διὰ νὰ μοὶ δώσουν ἐν τεμάχιον μαύρου ἄρτου, οἱ βουκόλοι μὲ ἠπέλουν ὅτι θὰ μὲ ἐφόνευον ἀποκαλοῦντές με υἱὸν μάγου!

— Τί δυστυχία! νὰ ἦσαι τόσο ἀσχημὸς καὶ ἰσχνός. Ἄλλ' οἱ βάρβαροι αὐτοὶ χωρικοὶ ἐκτιμοῦν μόνον τοὺς μεγαλοσώμους καὶ ἄς ἦναι ἡλίθιοι καὶ δὲν ἀποδίδουν σημασίαν, οὐδὲ ἐννοοῦν τὴν χάριν καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων. Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Μουλέν, τοῦλάχιστον, οἱ μεγαλύτεροι αὐθένται ἐξετίμων τὰ προσόντα μας καὶ αὐτὸς ὁ μέγας στρατάρχης πολλάκις ἐχειροκρότησε τοὺς χορούς μου.

— Ναί, τοὺς διεσκεδάζαμεν μὲ τοὺς μορφασμούς μας, διέκοψε θλιβερῶς ὁ Μουσερόν· οἱ αὐλοὶ τοῦ κυρίου Βουρβῶνος κατεδέχοντο νὰ γελῶσι μὲ τὰ σκιρτήματα καὶ τὰ πηδημάτα μας.

— Τί ὀνομάζεις μορφασμούς, σκιρτήματα καὶ πηδημάτα; ἀνέκραξεν ἡ νάνος ἐξέρυθρος ἐκ τῆς ὀργῆς. Ἄν ὀμιλῆς διὰ σέ, διαφέρει τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' εἰξευρε ὅτι δὲν δέχομαι ὕβρεις, οὐδὲ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου!

— Δὲν ἐννοῶ νὰ σὲ προσβάλλω, Σεβρέτη. Ἀναγνωρίζω ὅτι ἐχόρευες θαυμασίως καὶ ὅτι ὁ κύριος Βουρβῶν σὲ ἐθαύμαζε πολὺ. Ἄ! τὸν δυστυχῆ μου αὐθέντην, δὲν θὰ τον ἴδω λοιπὸν πλέον, αὐτὸν ὅστις μὲ ἄφινε νὰ ἐξαπλοῦμαι εἰς τοὺς πόδας του ὡς πιστὸς κύων.

— Εὐτυχῆς καιρός! εἶπε στεναζούσα ἡ Σεβρέτη. Καὶ τί ὠρατὰ ἐνδύματα εἶχομεν ἀντὶ τῶν ἀπαισιῶν αὐτῶν ρακῶν!

Καὶ ἀνήγειρε διὰ τῶν δακτύλων τὴν ἄκραν τῆς ἐσθῆτός τῆς.

— Φιλᾶρεσκος! εἶπεν ὁ Μουσερόν διὰ θωπευτικῆς φωνῆς.

— Φιλᾶρεσκος! ἐπανάλαβεν ἡ νάνος μειδιάσα, ἀλλ' ἡ φιλαρέσκεια δὲν ἀρμόζει ἄρα γε εἰς νέαν γυναῖκα, ἡ ὁποία δὲν ἠδικήθη τελείως ὑπὸ τῆς φύσεως! Ἄ! ἂν αὐτοὶ οἱ κατηραμένοι βοημοί, τοὺς ὁποίους συνηντήσαμεν χθές, εἶχον νὰ κάμωσι πρὸς γενναῖον εὐγενῆ καὶ ὄχι πρὸς ἀνανδρὸν πλάσμα ὡς σέ, ἀδελφέ μου, θὰ εἶχα ἀκόμη τὰ κοσμήματά μου καὶ τὸν βελούδινον πῖλόν μου μὲ τὰ πολύχρωρα πτερά του. Εἰξεύρεις ὅτι καὶ σὺ ἦσο χαρῖεις μὲ τὰ μικρὰ λευκὰ ὑποδήματα, μὲ τοὺς ἐπιχρῦσους πτερνιστήρας, τοὺς ἔχοντας μίαν μόνον αἰχμήν, κατὰ τὸν συρμόν τῶν Μαυριτανῶν; Λυποῦμαι πρὸ πάντων διὰ τὸ μικρὸν χρυσοποικίλον περιστερνίδιόν σου καὶ τὸν πολῦτιμον μανδύαν σου,

μὲ τὰ ὁποῖα εἶχες λαμπρὸν ἀληθῶς ὕφος εἰς τὰ θριαμβευτικὰ γέυματα τοῦ Μουλέν καὶ τῆς Σαντέλ. Ἄ! τί γέυματα, Μουσερόν!

— Εἶσαι σκληρά, Σεβρέτη, ἐνθουσιάζουσα τὰ τοιαῦτα, ἀφοῦ κατεδικάσθημεν εἰς λοιμὸν, εἶπεν ὁ νάνος αἰσθανόμενος συγκρουομένους μηχανικῶς τοὺς ὀδόντας του. Ὁ ταλαίπωρός μου ἐπενδύτης! Ὁμοιωθῶ ἄλλως τε ὅτι πολλαὶ κυρίαί τῆς αὐλῆς μὲ συνεχάρησαν δι' αὐτόν.

— Καὶ ἦτο καὶ τοῦτο δῶρον τοῦ μεγαλύτερου πρίγκηπος τοῦ ὑψηλοτάτου δουκὸς Βουρβῶνος.

— Σιωπὴ! καλὴ μου ἀδελφὴ, εἶπεν ὁ Μουσερόν παρατηρῶν ἀνησυχῶς περὶ αὐτὸν καὶ θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων· μὴ λησμόνει ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομα ἐπισήμου φυγάδος, τὸν ὁποῖον ἠθέλησαμεν νὰ ἀκολουθήσωμεν καὶ εἰμεθα καὶ ἡμεῖς φυγάδες καὶ περιπλανώμενοι.

— Ἀλλὰ τίς θὰ μᾶς ἀκούσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἔρημον; ὑπέλαβεν ἡ νάνος γελῶσα· βεβαίως, ταλαίπωρε ἀδελφέ μου, εἶσαι τρελλός.

— Ἀλλοίμονον! ἐψιθύρισε ἐκεῖνος, διατί νὰ μὴ ἦμαι ἀκόμη ὅπως πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν!

— Ἀληθῶς, ὑπέλαβεν ἡ Σεβρέτη κλαίουσα ἤδη, εἶχες ὠρατὸν τίτλον· ἦσο τρελλὸς τοῦ ὑψηλοτάτου στρατάρχου Βουρβῶνος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ ἀδελφός τῆς ὤρμησε πρὸς αὐτὴν καὶ ἔθηκε τὴν τρέμουσαν χεῖρά του ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς.

— Δυστυχῆς! αἰώπησον! εἶπε χαμηλοφώνως, ἂν δὲν θέλῃς νὰ χαθῶμεν.

Ἄοριστος θόρυβος βημάτων, φωνῶν καὶ πανοπλιῶν ἔφθανε μέχρις αὐτῶν. Ἀμφοτέροι ἐμειναν ἀκίνητοι ἐκ τοῦ τρόμου. Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ὄμιλος ἀνδρῶν ἐρχομένων ἐκ τινος ἐγκαρσίας ὁδοῦ.

Ἡ Σεβρέτη συνεκράτησε κραυγὴν φρίκης, ἣτις ἤθελε προδώσει αὐτοὺς, ἀλλ' ὁ φόβος ἐζωογόνησεν αἰφνης αὐτὴν καὶ φεύγουσα, ἐλαφρὰ ὡς κεμάς, ἐκρύβη ὀπισθεν τῶν ἰτεῶν καὶ τῶν καλάμων. Μετὰ μικρὸν δισταγμὸν ὁ Μουσερόν ἐμμήθη τὴν ἀδελφὴν του καὶ ἐκρύβη πλησίον τῆς.

Ἐἶτα, ἐννοήσαντες ἑαυτοὺς ἐν ἀσφαλείᾳ, ἔτεινον τὸ οὖς, ὑπέκρινοντες εἰς φυσικὴν περιέργειαν, καὶ παρετήρησαν διὰ μέσου τῶν καλάμων.

Ἐἶδον τότε μετ' ἐκπλήξεως καὶ τρόμου τέσσαρας ἀνδρας φέροντας μακρὸν φορεῖον, ἐφ' οὗ ἦν ἐρριμμένη μελανὴ ἀργυροκέντητος σινδῶν.

Οἱ βασιτάζοντες τὸ φορεῖον ἐβαδίζον ἐμπρός, ἦσαν δὲ δύο χωρικοὶ ἐνδεδυμένοι ἐσχισμένους σάκκους ἐξ ὀθόνης κυανῆς. Προεχώρουν τεθλιμμένοι καὶ τρέμοντες, ὡς εἰ ἔφερον τὸν διάβολον ἐπὶ τῆς γῆς.

Οἱ δύο ἄλλοι ἔφερον κράνος εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ θώρακα· ἐπαλλον δὲ ἐν τῇ χειρὶ πλατὺ ζῆφος γυμνόν, οὗτινος ἡ λεπὶς ἀπήστραπτεν ὑπὸ τὸν ἥλιον. Ὅσακις δὲ οἱ χωρικοὶ, εἴτε κεκοπιακότες, εἴτε ἐκουσίως ἐβράδυνον τὸ βῆμα, ἠσθάνοντο

πάραυτα τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους κεντῶσαν τὴν ράχιν αὐτῶν.

Οἱ νάνοι, παρατηροῦντες ἀνησυχῶς τοὺς νεοελθόντας, κατελήφθησαν ὑπὸ φρικιάσεως εὐθὺς ὡς εἶδον τὴν μυστηριώδη ἐκείνην συνοδίαν, διευθυνομένην ἀκριβῶς πρὸς τὸ μέρος, ὅπερ εἶχον ἐκλέξει ὡς καταφύγιον.

Καὶ ὄντως, οἱ φορεῖς διήλθον τὴν ὁδὸν καὶ ἀπέθηκαν τὸ φορεῖον ὑπὸ τινὰ ἰτέαν.

Εἶτα οἱ δύο θωρακοφόροι ἐκαθέστησαν εἰς τινων βημάτων ἀπόστασιν καὶ ἀπέθηκαν πλησίον αὐτῶν τὰ ξίφη των. Ἦσαν δὲ οὗτοι, ὡς ἠδύνατό τις εὐκόλως νὰ ἐνοήσῃ ἐκ τῆς περιβολῆς καὶ τοῦ ἤθους αὐτῶν, ἐκ τῶν φοβερῶν ἐρίππων πιστοριοφόρων, οἵτινες τόσῳ σπουδαῖον διεδραμάτισαν μέρος κατὰ τοὺς θρησκευτικούς πολέμους.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Μμ... μμ... δηλαδή... ἔξυρτε τί... Τὸ συμβόλαιον βεβαίως θὰ γείνη ἀνεπίσημον, ἀλλὰ συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνες, τοὺς ὁποίους ἀπαιτοῦν τὰ τοιοῦτου εἶδους συμβόλαια.

— Σύμφωνος, ἔνευσε ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἀλλὰ-α-α... μ-μ... ἐπειδὴ εἰς τὸ συμβόλαιον, φρονῶ, ὅτι δὲν εἶνε σωστὸν νὰ θέσωμεν τὴν καθαυτὴ οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, ὅτι δῆθεν, ἐγώ, ὁ Ἀντιζίστροφ ἀναλαμβάνω τὴν διεκπεραίωσιν τοῦ διαζυγίου τοῦ δεῖνος μετὰ τὴν δεῖνα, ἐγὼ δέ, ὁ Βελτίστσεφ, ὑποχρεοῦμαι ἐν περιπτώσει εὐνοϊκῆς ἐκβάσεως καὶ τὰ λοιπά...

— Βεβαίωτατα τοῦτο εἶνε ὅλως ἀδύνατον, ἐπεβεβαίωσεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Τὸ βλέπετε λοιπὸν! ... Διὰ τοῦτο ἡμεῖς θὰ τὸ συντάξωμεν διαφοροτρόπως.

— Παραδείγματος χάριν, ἄς εἶνε κ' ἔτσι, πάρετε ἓνα ἐπιστημονικὸν βιβλίον, τὸν Δάρβιν ἔστω, ἢ ὅ,τι ἄλλο θέλετε! καὶ παραγγείλατέ μου νὰ τὸ μεταφράσω εἰς τὸ ρωσικόν. Τότε κάμνομεν τὸ συμβόλαιον, οὕτως, ὅτι δῆθεν ὁ Βελτίστσεφ παρήγγειλε πρὸς τὸν Ἀρίσταρχον Ἀντιζίστροφ, τὴν μετάφρασιν τοῦ ταδε συγγραμματος, μετὰ τὴν συμφωνίαν, ὅτι, τῆς ἐν περιπτώσει εὐσυνειδήτου ἐκπληρώσεως ἐργασίας, ἦν ἀνέλαβεν, ὑπόσχομαι νὰ τῷ πληρώσω πέντε χιλιάδας. Μ' ἐνοεῖτε; Τότε ἔχομεν καὶ τὸ ψωμί γερὸ καὶ τὸ σκυλί χορτασμένο.

Ὁ Βελτίστσεφ εἰσῆγα, θεωρῶν τὸν ξένον τοῦ μετὰ διφορομένου μειδιάματος.

— Ἀκούσατέ μου! εἶπεν οὗτος ἐπὶ

τέλους· συγγνώμην διὰ τὴν εἰλικρίνειαν, μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι πᾶν ὅ,τι λέγετε εἶνε λόγοι τοῦ ἀέρος! ... Τίς ἡ ἀνάγκη συμβολαίου; καὶ τί Δάρβιν μοῦ λέγετε; καὶ τίς, ἐπὶ τέλους πληρῶνει διὰ μεταφράσεις πέντε χιλιάδας; ἀλλὰ καὶ ποῦ θὰ παρουσιασθῆτε μετὰ τοιοῦτον μωρὸν συμβόλαιον;

— Βεβαία, νὰ σὰς ἐνάξω, δὲν θὰ τὸ κάμω ποτέ, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε, ἔξυρτε, ἀπλῶς μόνον πρὸς ἡσυχίαν τῆς συνειδήσεως! σαρκαστικῶς μειδιῶν εἶπεν ὁ Ἀντιζίστροφ.

— Ὅχι, μετὰ συγχωρεῖτε, αὐτὰ τὰ ὁποῖα λέγετε, ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν! Μὲ ἀναγκάζετε μάλιστα νὰ ἀμφιβάλω, ἂν πράγματι δύνασθε νὰ διεκπεραιώσετε τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποῖαν ἀναλαμβάνετε.

— Εἰμπορεῖτε λοιπὸν νὰ ἀμφιβάλετε! τί με μέλλει ἐμένα; !... Ἐγώ, κύριέ μου, εἶμαι ριζοσπάστης· βουλε - βού, λοιπὸν, βουλε - βού, ἀφοῦ ὅμως δὲν βουλε - βού, τότε πῶς βουλε - βού! Αὐτὸ εἶνε τὸ παραμῦθι!

— Δὲν σὰς ἐνοεῖ κἀνεὶς! Εἰπέτε μου, παρακαλῶ, τοῦτο ὁμοιάζει με μίαν μυστικότητα! Ἀναλάβετε τὴν ὑπόθεσιν καὶ μὴ δώσετε οὔτε κἂν ὑπαινιγμὸν τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα πρὸς τοῦτο θὰ μεταχειρισθῆτε. Ὅμιλεῖτε περὶ συμβολαίων τινῶν εἰκονικῶν καὶ θέλετε, ὥστε ἄνθρωπος, ἔχων σώας τὰς φρένας, νὰ σὰς πιστεύσῃ διὰ μιᾶς. Αἱ σοβαραὶ πράξεις δὲν γίνονται οὕτω πως!

— Χμ... δηλαδή, μετὰ ἄλλους λόγους θέλετε νὰ εἰπῆτε πῶς εἶμαι κανένας ἀγύρτης καὶ ἀπατεῶν;

— Νὰ σὰς εἰπῶ, ἐπρόφερν ἀνασπῶν τοὺς ὤμους ὁ Πλάτων· σεῖς ὁ ἴδιος μετὰ ἀναγκάζετε νὰ συμπεράνω τοῦτο.

— Ὡστε θέλετε λοιπὸν, εἶπε καμμῶν τὸν ἓνα ὀφθαλμὸν ὁ Ἀντιζίστροφ, θέλετε, νὰ εἰποῦμεν, νὰ σηκῶσω ὀλίγον τὴν ἄκραν τοῦ μυστηριώδους παραπετάσματος μου, καὶ δι' ὑπαινιγμοῦ ἔστω, νὰ σὰς δείξω τὸν δρομίσκον ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον σκέπτομαι νὰ ὀδηγήσω τὴν ἐνδιαφέρουσαν ὑμᾶς ὑπόθεσιν; ... Ἔτσι εἶνε, κύριε Βελτίστσεφ;

— Φρονῶ ὅτι ἀπ' ἐδῶ ἔπρεπε ν' ἀρχίσωμεν, ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ φέρωνται πρὸς ὑμᾶς μετὰ σοβαρᾶς ἐμπιστοσύνης.

— Χμ... Ἔτσι εἶνε! ... Καταλαμβάνω. Ἄς γείνη λοιπὸν ὅπως τὸ θέλετε! Ὅθι σηκῶσω τὸ παραπέτασμα, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμῆτε! εἶπεν ὁ Ἀντιζίστροφ διὰ πρῶτον πανηγυρικοῦ ὕφους.

Ἠγέρθη ἐκ τοῦ καθίσματος καὶ θέσας τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά του ἐπλησίασε πρὸς τὸν Βελτίστσεφ διὰ βραδέων καὶ μελετημένων βημάτων.

— Ἄς λάβωμεν, παραδείγματος χάριν, ὡς θέμα τῆς ὁμιλίας μας ἓν χαριέστατον τοπεῖον, ἤρξατο οὗτος καμμῶν ὡς πάντοτε τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν. Τί θὰ ἐλέγετε, παραδείγματος χάριν, ἂν ἐβλέπατε τὸν Κόροβοφ νὰ κάμνῃ περίπα-

τον εἰς τὴν ἐν Βλαδήμερσκ¹ ἄγρυσαν; ... Πῶς σὰς φαίνεται ἡ ἀποψὶς τοῦ μακροῦ τούτου καὶ ὀμαλοῦ δρομίσκου εἰς τὸ χαριέστατον τοῦτο τοπεῖον; Ἀπαντήσατέ μου λοιπὸν! ... Ὅθι γνωρίζετε βεβαία ὅτι, κατὰ τοὺς νόμους τῆς ρωσικῆς αὐτοκρατορίας, ὁ γάμος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν διαλύεται, ἂν εἰς ἐκ τῶν συζύγων δὲν δηλώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀκολουθήσῃ οἰκιοθελῶς τὸν αὐτὸν δρόμον πρὸς διατήρησιν τῶν συζυγικῶν δεσμῶν καὶ τῆς συμβιώσεως.

Ὁ Βελτίστσεφ, οἰοεὶ κατάπληκτος ὑπότινος σκέψεως, σοβαρῶς καὶ ἀτενῶς ἐθεώρει τὸν ξένον του, διὰ πλατέων ἠνεωγμένων καὶ ἐκπληκτῶν ὀφθαλμῶν.

— Καὶ βεβαία αὐτὸ πράγματι φαίνεται ὅτι κἀπως ἔρχεται εἰς τὸν λογαριασμὸν, βραδέως ἐπρόφερν οὗτος χαμηλοφῶνως ἐξακολουθῶν νὰ παρατηρῇ τὸν θριαμβεύοντα Ἀντιζίστροφ.

— Ἀ-ἄ;! εὐρίσκετε ὅτι ἔρχεται ἔς τὸν λογαριασμὸν; ... Ἀλλ' ἐγὼ ἔτσι τὸ εἶπα, μόνον ὡς παράδειγμα, καὶ σεῖς πλέον ἐπιείκαστε τὴν οὐρανὸν τῆς ὑποθέσεως! ... Λοιπὸν ἄς ὑποθέσωμεν; ὅτι ὁ Κόροβοφ ἀναχωρεῖ διὰ τὰ πέραν τοῦ Οὐράλ. Εἰμπορεῖτε σεῖς μόνος νὰ τὸν διευθύνετε πρὸς τὰ ἐκεῖ;

— Βεβαίως, ὄχι! ... Πῶς θὰ εἰμπορέσω ἐγὼ νὰ τὸ κάμω;!

— Δὲν εἰμπορεῖτε! ... Χε-χέ! Καὶ ἀκόμη ἀνήκειτε μετὰ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ κόσμου, καὶ δὲν εἰμπορεῖτε! ἔλεγεν ὁ Ἀντιζίστροφ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πανηγυρίζων τὸν ἐπὶ τοῦ Βελτίστσεφ θριαμβόν του. Καὶ ὁ φίλος σας Σνίτσλη πῶς νομίζετε, εἰμπορεῖ αὐτὸς νὰ τὸ κάμῃ;

— Ἀμφιβάλω, ἂν εἰς κἀθε ἓνα εἶνε τοῦτο κατορθωτόν.

— Ὡστε λοιπὸν καὶ διὰ τὸν «πολυσέβαστον συνεργάτην σας,» φὸν Σνίτσλη εἶνε τοῦτο ἀκατόρθωτον;

— Ναι, ἀδύνατον.

— Λοιπὸν διὰ κἀποιον εἶνε δυνατὸν ἴσως. Ποῖός τὸ ἔξυρει!

— Ποῖος λοιπὸν εἶνε αὐτὸς ὁ κἀποιος; ἐδοκίμασεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Εἶνε δυνατόν, σὰς εἶπα! ... Ἐπομένως ὑπάρχει καὶ κἀποια μυστηριώδης δύναμις, ἡ ὁποία δύναται νὰ τὸ κατορθώσῃ.

— Ὁ νόμος, βεβαία; μετὰ μειδιάματος παρετήρησεν ὁ Πλάτων Βασιλεβετιτς.

— Ὁ Νόμος! ... χμ! ... Τί θὰ εἰπῆ νόμος! εἶπεν ὁ Ἀντιζίστροφ ἐγείρων τὸν δεικτὴν τῆς χειρὸς του. Ὁ Νόμος εἶνε δόκιμος κυνηγός, οὕτως εἰπεῖν, παραμονεύων καὶ ἀναμένων τὸ θηρίον διὰ τὰ τοῦ ρίψῃ τὴν εὐστοχὸν βολὴν του· τὸ δὲ ἔργον τοῦ δοκίμου κυνηγοῦ εἶνε νὰ διευθύνῃ ἐπιτηδεῖως τὸ θηρίον ὑπὸ τὴν βολὴν τοῦ νόμου! Αὐτὸς λοιπὸν ὁ δόκιμος κυνηγός εἶνε ἐκείνη ἡ δύναμις, τὴν ὁποῖαν ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἰπῶ. Καὶ ἡ δύναμις αὕτη εἶνε ἡ ὀδηγοῦσα, καὶ οὕτως εἰπεῖν, ἡ μητρικῶς φροντίζουσα, διότι ἂν αὕτη

1. Ἡ εἰς Σιβηρίαν ἄγρυσαν. Σ. Μ.

σκεφθῆναι νὰ διευθύνῃ τὸν Κόροβοφ εἰς μέρη μακρυνά, αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ πάλιν θὰ μεριμνήσῃ περὶ αὐτοῦ, ὥστε ὁ ἐκεῖ βίος του νὰ ἦνε ὅσον τὸ δυνατὸν ἄλπος καὶ ἀνώδυνος, διότι αὐτὸς ὁ Κόροβοφ θὰ καθίστατο εἰς ἕκ τῶν πρακτόρων τῆς δυνάμεως ταύτης καὶ θὰ διεξήγαγεν ἐκεῖ τὰς ὑποθέσεις τῆς.

— Ἀκούσατέ μου, πῶς προστάξετε νὰ ἐννοήσω πᾶν ὅ,τι εἶπατε; ἠρώτησεν ὁ Βελτίστσεφ, προδήλως, εἰς ἄκρον ἐνδιαφερόμενος ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ξένου του λεχθέντων.

— Ὅπως θέλετε ἐννοήσατέ τα! ἐξάγων τὰς χεῖρας ἐκ τῶν θυλακίων του ἀπήντησεν οὗτος. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν τὰ ἐννοήσατε, διόλου δὲν με μέλλει! . . . Ἐγὼ ὅλα αὐτὰ σὰς τὰ ζωγραφίζω μόνον ὡς παράδειγμα, καὶ τίποτε ἄλλο.

— Καὶ σὰς εἶνε πολὺ γνωστὴ ἡ «δύναμις» αὕτη;

— Χμ! . . . Ἄν τὴν ἔξυρω ἢ ὄχι, σὰς δὲν σὰς ἐνδιαφέρει! ἐγὼ μόνον σὰς προτείνω, βουλέ-βουῖ, λοιπὸν βουλέ-βουῖ! Πῶς δὲ θὰ τὰ καταφέρω, ἐγὼ πλέον τὸ ἔξυρω! Σεῖς ὅμως ὅταν ἰδῆτε πραγματοποιουμένην τὴν ἀποστολήν μου, ἐντίμως καὶ ἀκριβῶς, τότε θὰ μοῦ μετρήσετε τὴν συμπεφωνημένην πληρωμὴν. Ἴδου τὸ πᾶν! Τί χρειάζονται τὰ λόγια; Μήπως σὰς ζητῶ ὅλον τὸ ποσὸν προκαταβολικῶς; Ἄν δὲν τὸ κατορθώσω μὴ μου δώσετε, κ' ἐτελειώσω;

Μετὰ κόπου ὁ Βελτίστσεφ συγκρατῶν τὸ μειδιάμα, ὅπερ ἄλλως τε διέτρεχεν ἐπὶ τῆς μορφῆς του, ἐθεώρει ἐν σιωπῇ τὸν Ἀντιζίστρωφ, ὡς πρωτότυπὸν τι, λίαν ἀξιοπαρατήρητον.

— Τί με παρατηρεῖτε λοιπὸν καὶ μειδιάτε; εἶπεν ἐκεῖνος προεκτείνων τὸν πόδα καὶ θέτων τοὺς μεγάλους δακτύλους τῶν χειρῶν του εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἀηδῶς παρδαλωτοῦ καὶ δασυμάλλου ἐσωκαρδίου του. Τί; μήπως ἔχετε κανένα ἀγριανθρωπὸν ἐμπρὸς σας;

— Τὸ ὁμολογῶ! ἀνασπῶν τοὺς ὤμους εἶπεν ὁ Βελτίστσεφ, ἄλλως τε καὶ σεῖς δὲν εἴσθε ἄνθρωπος τῶν φιλοφρονήσεων, διὰ τοῦτο βέβαια δὲν θὰ σὰς πειράξῃ ἢ εἰλικρινεῖά μου. Σὰς θεωρῶ καὶ σκέπτομαι τί εἶδους ἄνθρωπος εἴσθε;

— Ποῖός, ἐγὼ; . . . Ὅπως δῆποτε δὲν εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ φυράματός σας, ὑπερηφάνος, μετὰ συναισθήσεως τῆς ἀξιοπρεπείας του εἶπε κινῶν τὴν κεφαλὴν ὁ Ἀντιζίστρωφ. Καὶ τί σὰς ἐνδιαφέρει, μὰ τὴν ἀλήθειαν τί εἶδους ἄνθρωπος εἶμαι; Τὸ βλέπετε, νομίζω, μὲ χεῖρας, μὲ πόδας, πλάσμενος κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ κοινοῦ ἡμῶν προπάτορος πιθήκου· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἄνθρωπος καθ' ὅλα! Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ ἐσωτερικόν μου, ; πρὸς τὸ παρόν, δὲν σὰς ἐνδιαφέρει! Ἄλλως τε, ἐγὼ βλέπετε δὲν ἐνδιαφέρομαι νὰ μάθω, σεῖς τί ἄνθρωπος εἴσθε· λοιπὸν τί ἐνδιαφέρεσθε σεῖς; . . . Ἀφοῦ ὅμως εἴσθε τόσον περίεργος, εἰμπορῶ νὰ σὰς εἶπω, ὅτι εἶμαι υἱὸς πτωχῶν, ἀλλὰ ποταπῶν γονέων, ἐξεπαίδευσθην εἰς ἱερατικὴν σχολήν, δαρεῖς καὶ

ἀποδιωχθεὶς πολλάκις, ἐπωλήθην εἰς τὸν στρατόν, ἀλλ' ἐξηγοράσθην ἀπὸ μίαν ψυχόπανην χήραν ἐμπόρου, εἰς τὴν ὁποίαν ἤρεσα πολὺ, ὡς ἐλκυστικὸς ἄνδρας. Ἀκολούθως ἀνεμίχθην μετὰ τῶν φοιτητῶν (πάντοτε ἀνόητοι!), καὶ ἐξ αἰτίας τῶν ἡμῶν μίαν φορὰν ἐρημητικῶς κλεισμένος εἰς τὸ φρούριον τοῦ Πετροπαύλσφκ, ἔπειτα ὑπηρετήσα εἰς τὸ ἐλεγκτήριον, ἐξεδιῶχθην δι' ἀσέβειαν πρὸς τοὺς προϊσταμένους μου καὶ τώρα, ἄγων τὸ τριακοστὸν τρίτον τῆς ἡλικίας μου ἔτος, διατελῶ ὡς ἰδιαιτέρος βοηθὸς τοῦ φίλου σας. Ἴδου ὅλη ἡ αὐτοβιογραφία μου! Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ ποιὸν μου, σὰς λέγω, ὅτι ἴσως εἶμαι μέλος διεθνοῦς τινος κομητάτου, ἴσως δὲ καὶ μυστικὸς πράκτωρ τῆς ἀστυνομίας, ἴσως δὲ καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο μαζύ. Ἴσως μ' ἀποστείλουν εἰς Εὐρώπην ἵνα κατασκοπεύω τὸν Νετσάγεφ ἢ τοὺς παραχαράκτας τῶν χαρτονομισμάτων, κ' ἐγὼ τοὺς ἀνακαλύψω καὶ φέρω εἰς Ρωσίαν καμμίαν βαλίτζαν ἀπὸ χαρτονομίσματα καὶ τὰ θέσω εἰς κυκλοφορίαν καὶ δι' αὐτὸ μοῦ κρεμάσουν εἰς τὴν κομβιοδόχην μου τὸν παρασσημον τοῦ Βλαδημίρου, κ' ἐγὼ πλέον μὲ τὰ χρηματάκια μου πέρνω τὸν δρόμον μου καὶ τραβῶ κάπου εἰς τὴν Ἑλβετίαν, καὶ τώρα εἰμπορεῖτε νὰ ἔχετε δι' ἐμὲ ὅποιανδήποτε ἰδέαν θέλετε; ἐγέλασεν ἐν τέλει ὁ Ἀντιζίστρωφ.

— Ἐγὼ φρονῶ, ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει εἴσθε ἕνας ἀγύρτης πρώτης! ἐγέλασεν εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ ὁ Βελτίστσεφ.

— Ποῖός, ἐγὼ; Ὅλοι εἴμεθα ἀγύρται, ὅλοι εἴμεθα ἄνθρωποι, κύριέ μου! μετ' οἰκειότητος ἐκτύπησεν αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον ὁ κύριος Ἀντιζίστρωφ. Ἀλλά, πρὸς τί νὰ χάνωμεν τὸν καιρὸν μας, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Εἰπέτε εἰλικρινῶς: Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐπωφεληθῆτε τῶν ἐκδουλεύσεών μου, ἢ δὲν ἐπιθυμεῖτε;

Ὁ Βελτίστσεφ συνωφρῶθη ἐλαφρῶς.

— Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ τῶν ἐκδουλεύσεών σας, εἶπεν οὗτος, ἀποφασίσας νὰ μείνῃ εὐσταθῆς καὶ νὰ προσενεχθῇ ἄνευ φιλοφρονήσεων πρὸς τὸν κύριον τοῦτον.

— Τότε λοιπὸν τὸ συμβόλαιον ἐμπρὸς! ὑπέλαβεν ὁ Ἀντιζίστρωφ.

— Ὅχι, ἀποτόμως ἠρνήθη ὁ Πλάτων. Οὐδεμίαν γραπτὴν, τοσοῦτῳ δὲ μάλλον, μωρὰν καὶ ἀνόητον συμφωνίαν θέλω νὰ κάμω. Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία μου λέξις. Θέλετε νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς τὸν λόγον μου, τότε ἐνεργήσατε· δὲν θέλετε, ὅπως ἐπιθυμῆτε! Κανένα ἀκόμη δὲν ἠπάτησα καὶ εἰς τὰς πληρωμὰς μου εἶμαι ἀκριβής, τοῦτο δύναται νὰ τὸ βεβαιώσῃ ὅλον τὸ χρηματιστήριον, δὲν ἔχω δὲ ἀφορμὰς νὰ ἀπατήσω ὑμᾶς διὰ τοιοῦτου εἶδους ὑπηρεσίαν· ἐννοεῖτε, ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἐκθέτω τὸν ἑαυτὸν μου, ὄχι μόνον ἀπέναντι ὑμῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἀπέναντι τῆς κοινῆς· καὶ, ἐπὶ τέλους, πέντε χιλιάδες ρούβλια, εἶνε δι' ἐμὲ τόσον μηδαμινὸν πρᾶγμα, ὥστε οὐδέποτε θὰ καταδεχθῶ νὰ διαταράξω τὴν πίστιν τοῦ ἐντίμου ὀνόματός μου.

Ὁ Ἀντιζίστρωφ ἐσκέπτετο κεκυφώς.
— Ἐχετε δίκαιον! συνήνεσεν οὗτος. Ἄς γείνη ὅπως τὸ θέλετε! . . . Ὄστε, οὕτως εἰπεῖν, ἐν ἀμοιβαίῳ σεβασμῷ καὶ ἐμπιστοσύνῃ; Ἀξιόλογα! Τώρα ὅμως, ἐπιτρέψατε νὰ σὰς ζητήσω διὰ τὴν προκαταρκτικὴν ἐργασίαν. . . Ὀλίγα μόνον χρειάζονται, διακόσια μόνον ρούβλια, ὄχι περισσότερα.

— Καὶ ἂν μ' ἀπατήσετε; ἐγέλασεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ὄστε καὶ σεῖς σκοπεύετε νὰ μὲ ἀπατήσετε; προσβληθεὶς ἐπρόσθεσεν ὁ κ. Ἀντιζίστρωφ. Ἀφοῦ ἐγὼ σὰς πιστεύω, καὶ σεῖς ὀφείλετε νὰ μὲ πιστεύσετε. Φρονῶ ὅτι, ὅπως ἐγὼ, οὔτε καὶ σεῖς θὰ ἔχετε κάποιαν τιμὴν! . . . Ἐπειτα καὶ ἂν σὰς ἠπάτων, τί εἶνε διὰ σὰς ἑκατό, διακόσια ἐκεῖ ρούβλια; Ἐσεῖς γὰρ μιὰ βραδρὰ ἠμπορεῖτε νὰ πετάξετε εἰς καμμίαν γαλλίδα τὸ δεκαπλάσιον τοῦ ποσοῦ τούτου, χωρὶς νὰ συνοφρωθῆτε, κ' ἐδῶ ἔξαφνα ἀμφιβάλτε· εἰμπορεῖ νὰ μὲ γελᾶσῃ τάχα! . . . Ἐχ, σεῖς; ἀριστοκράται! Μήπως θὰ μοῦ τὰ χαρίσετε; Σὰς δίδω ἀπόδειξιν, ὅτι ἔλαβον τάχα ἀπέναντι τῆς πρὸς διεξαγωγὴν γνωστῆς ὑποθέσεως τόσα. Εἰμπορεῖτε νὰ τὴν παρουσιάσετε εἰς τὸ δικαστήριον!

Ὁ Βελτίστσεφ σκεφθεὶς ἐπέθετο ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο ἱριδόχροα τραπεζογραμμάτια τῶν 100 ρουβλίων.

— Σὰς προειδοποιῶ ὅμως, ὅτι χωρὶς λόγον δὲν θὰ σὰς δώσω περισσότερα, μετὰ σοβαρότητος προειδοποίησιν οὗτος· ἂν ὅμως ἴδω τὸ ἐλάχιστον εὐνοϊκὸν ἀποτέλεσμα, εἰμπορεῖτε θαρραλέως νὰ ἔχετε πεποιθήσιν εἰς τὸ ταμεῖόν μου, καὶ αἰ πέντε σας χιλιάδες εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας ἀμέσως.

— Ὄστε λοιπὸν, τὸ χέρι σας! ἐπρότεινε τείνων τὴν χεῖρά του ὁ κ. Ἀντιζίστρωφ καί, θλίψας ἐν αὐτῇ τὴν χεῖρα τοῦ Βελτίστσεφ ἐκάλυψεν αὐτὴν ἄνωθεν διὰ τῆς ἐτέρας παλάμης του.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Εἰς τὸ προεξέει:

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΝΝΕΤΑΣ

Ἀλληγίμα

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΠΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

Ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ λαοῦ δὲν ὑστέρουσιν αἱ εὐφρεῖς μεταμφιέσεις, δι' ὧν πικρότατα, ἀλλὰ καὶ λίαν ἐπιτυχῶς, διεκωμῶδουν γνωστὰ πρόσωπα καὶ σύγχρονα γεγονότα· αἰφνης λίαν θὰ ἐξεπλήσσετο ὁ διοικητῆς αὐτός, ἐὰν ἐβλεπε δύο ὁμοίους διοικητάς, ἔχοντας τὰ ἴδια μὲ αὐτὸν ἐνδύ-

ματα και βαδίζοντας ἀφόβως παρὰ τὴν ἀμαξάν του. Ἦδη, ἐκ μιᾶς τῶν πλαγίων ὁδῶν ἐχύθη ρεῦμα μετημφισμένων καὶ ἀνελίχθη μετὰ τῶν ἐπὶ τῆς λεωφόρου εὐρισκομένων· μετὰ τῶν νεωστὶ ἐλθόντων διακρίνεται μικρόσωμὸς τις μαρκήσιος, συνεχῶς χειρονομῶν καὶ φωνάζων διὰ τῆς ἐρρίνου λεπτῆς φωνῆς του, κατὰφορτος δὲ στεμμάτων καὶ οἰκοσήμεων· τοῦτον κυνηγοῦσι πλῆθος ληστῶν, φωνάζοντες πρὸς αὐτόν: «να βγάλη τὰ στέμματα», τὰ ὅποια ἐκλεψεν· ἐκεῖνος δέ, ἵνα ἀπαλλαγῆ, τοῖς ρίπτει ὀπισθέν του χάλκινα νομίσματα. Γελῶντες οἱ λησταὶ τῷ προτείνουσιν εἰρωνικῶς θέσεις ἐπιστάτου εἰς τὰ κτήματα τοῦ διοικητοῦ τῆς Νεαπόλεως. Ἀλλαχοῦ πάλιν ὁμας γυναικῶν, διαφοροτρόπως μετημφισμένων, περικυκλοῦσιν ἰππότην τινὰ ὑψηλόσωμον καὶ ἐστεφανωμένον, ὅστις τρέχει κατόπιν νύμφης πεπλοφόρου, ὁλοντὴ ἀπομακρυνομένης ἐπὶ τῶν ὤμων τεσσάρων σατύρων· ὁ ἰππότης περιφρονεῖ τὰς ἱεσσίας τῶν περικυκλωσάντων αὐτὸν γυναικῶν, αἵτινες παριστάνουσιν ἢ μὲν ἡγεμονίδα, ἢ ἄλλη χωρικήν, ἄλλη Ἐλβετίδα καὶ ἄλλη Σικελίδα κόρην ἐκ τοῦ λαοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῶν μεγάρων ἡ κίνησις ἦτο ἀδιάκοπος· αἱ ἀμαξαι τῶν ἀριστοκρατῶν ἀπεβίβαζον καὶ ἀπεκόμιζον ἐκεῖ πολυτελεῖς μετημφισμένους· οἱ ὑπηρέται, ἐν οἰκοστολῇ πάντες, ἔτρεχον ἀενάως· αἱ αἰθουσαι καὶ τὰ ἄλλα δωμάτια, εἰς ὅλα γενικῶς τὰ μέγαρα, ἐπληροῦντο μετημφισμένων, ταραχὴ δὲ μεγίστη ἐπεκράτει. Πολλάκις σακχαρωτὰ, ἀναμειγμένα μετὰ φασολίων, ἐκ τῆς ὁδοῦ ριπτομένων, ἠνάγκαζον τὰς ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν παραθύρων μετημφισμένας κυρίας νὰ ἀποσύρωνται βιαίως· ἐν ᾧ ἄλλοτε πάλιν, ὁσάκις διήρχετο ἀριστοκρατικὴ ἀμαξία, ἔκυπτον μὲ κίνδυνον νὰ κρημνισθῶσιν, ὅπως συλλέξωσι τὰς ριπτομένας ἀνθοδέσμας ἴων καὶ ψιθυρίσωσι κοινὸν σύνθημα γνωστοῦ εὐγενοῦς ἢ ἄλλης δεσποίνης. Λέξεις διαφορῶν ἀντηλάσσοντο μετὰ τῶν προσωπίδοφόρων πρὸς τὰς μετημφισμένας κυρίας, ἐξ ὧν ἄλλαι μὲν ἐγέλων ὀργιζόμεναι, ἄλλαι δὲ ἠρυθρίων ἐξ αἰδοῦς, ἀλλ' οὐδέτερον τῶν ἐρυθρημάτων προέδιδεν ἢ τόσα πολλὰ κρύπτουσα προσωπίς. Βλέμμα αἴφνης φλογερὸν, ριπτόμενον ὑπὸ μελανῶν καὶ διὰ τῶν ὀπῶν τῆς προσωπίδος σπινθηροβολούντων ὀφθαλμῶν, προὔκλει μυρίας ὑπονοίας, ἀλλὰ μόλις ἔσπευδεν τις ἵνα ἀνακαλύψῃ τὴν ρίψαν αὐτό, καὶ ἀμέσως τὴν ἔχανεν ἐντὸς τῶν πολυχρίμων καλλυνητῶν καὶ διαδρόμων, ἅτινα κατὰ τὰς περιστάσεις ταύτας, ἐγίνοντο ἄφωνα μάρτυρες παντοίων σκανδαλωδῶν σκηνῶν.

Δύο μόνον καρδίαι, τοῦ Ἐκαρτ καὶ τῆς Φελιτσιτάς, ἔμενον ἀδιάφοροι πρὸς τὴν τύρῃν καὶ τὴν γενικὴν ταύτην εὐθυμίαν. Σιωπηλὴ καὶ ρεμβώδης διήρχετο ἤδη τὰς ἡμέρας ἡ Φελιτσιτά ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς τῆς· ἐκτὸς αὐτοῦ οὐδένα ἤθελε νὰ βλέπῃ, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν Νίαν ἀπεμάκρυνεν, ἀποστείλασα πρὸς τινὰ συγ-

γενῆ τῆς, ἀλιέα, παρὰ τὴν βορείαν ἀκτὴν τῆς πόλεως, ὡς εἴ ἤθελε νὰ ἐξαλείψῃ πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ τῇ ὑπομνήσῃ τὸ παρελθόν.

Μόλις ἤδη ἠννοεῖ πόσον σοβαρὰ καὶ βαρεῖα δι' αὐτὴν ἦτο ἡ ὑπόσχεσις, ἣν ἔδωκε τῷ πατρὶ τῆς· τὸ παρελθόν ἦτο ἀναπόσπαστον ἐκ τῆς καρδίας τῆς· ἔπειτα εἶχεν ὀρκισθῆ. «Ὡ, διατί νὰ δώσῃ τὸν ὄρκον ἐκεῖνον; Δι' αὐτοῦ τῷ ἐδώρησε τὴν ζωὴν τῆς, τὴν εὐτυχίαν τῆς ὅ,τι ἤλπιδεν, ἡ δυστυχὴς κόρη· καὶ τώρα πῶς ἦτο δυνατόν νὰ παραβῇ τὸν ὄρκον τοῦτον καὶ νὰ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας τῆς; Ταῦτα σκεπτομένη ἡ δυστυχὴς εἶχεν ἀπελπισθῆ καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀφεθῆ εἰς τὴν τύχην. Ἡ μόνη ὅμως ἐλπίς τῆς ἦτο νὰ τὸν ἴδῃ ἀπαξ ἔτι, ἔστω καὶ κατὰ τὴν συμπλοκὴν, καὶ νὰ ἀποθάνῃ πλησίον του!

Τὴν ἐσπέραν τῆς παραμονῆς τῆς τελευταίας κυριακῆς τῶν Ἀπόκρεω, τὸ ρόπτρον τῆς οἰκίας τοῦ Ρωμαίου ἀντήχησεν ἰσχυρῶς. Ἐκπληκτος ἡ Φελιτσιτά ἔσπευσεν ἵνα ἴδῃ τὸν κρούσαντα καὶ ἤδη εἰσελθόντα. Ἦτο ὁ Ἀντωνῖνος.

Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἐμαρτύρει ἀγρίαν ἀποφασιστικότητα· ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, καὶ χωρὶς κᾶν νὰ χαιρετήσῃ, ἔστη ἀκίνητος πρὸ τοῦ Ρωμαίου.

— Πῶς ἐδῶ; ἐφώνησεν ἐγερθεὶς ὁ ἐπιπλοποιός, δὲν ἔξυρεις, ὅτι οἱ χωροφύλακες σὲ καταδιώκουν;

Ὁξὺ καὶ εἰρωνικὸν μειδίαμα ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἀντωνίου.

Ἡ Φελιτσιτά ἠγέρθη καὶ προσήλωσε βλοσυρὸν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα.

Ὁ Ἀντωνῖνος δὲν ἐταράχθη, ἀλλὰ πλησιάζας τὸν Ρωμαῖον:

— Ἡ πόλις ὅλη, Ρωμαῖε!, τῷ λέγει διὰ βραγχνῆς φωνῆς, καὶ οἱ ξένοι ἀκόμη, δὲν ὀμιλοῦν παρὰ δι' ἐκεῖνον, καὶ πῶς σὺ δὲν ἀπαντᾷς εἰς τὴν γενικὴν αὐτὴν κατακραυγὴν; Πῶς δὲν μὲ ἔκραξες ἀκόμη διὰ νὰ ἐκδικήσωμεν μαζὺ τὴν προσβολὴν καὶ τῶν δύο, καὶ νὰ ἀποφασίσωμεν ποῖος τῶν δύο θὰ λάβῃ τὴν ἐκδίκησιν, ὁ πατὴρ ἢ ὁ γαμβρός;!

Ὁ γαμβρός; — Ἡ λέξις αὕτη δὲν ἔπρεπε νὰ τῷ διαφύγῃ.

Ἡ Φελιτσιτά ἐπροχώρησεν ὑπερήφανος, καὶ ἐκφράζουσα διὰ τοῦ βλέμματός της μεγίστην περιφρόνησιν:

— Καὶ τίνος νομίζεις ὅτι εἶσαι γαμβρός; τῷ λέγει, ὁ πατὴρ μου δὲν ἔχει παρὰ μίαν θυγατέρα, αὕτη λοιπὸν σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν ἔγινεν, οὔτε θὰ γίνῃ ποτὲ σύζυγος τοῦ Ἀντωνίου!

Μῖσος ἀνέκφραστον ἐξέφρασαν τὰ βλοσυρὰ βλέμματα τοῦ Ἀντωνίου.

— Πῶς; δὲν εἶσαι ἡ ἀρραβωνιστικὴ μου; τότε τίνος εἶσαι; Λέγε λοιπὸν! Ἀποκρίσου, πῶς τὸν λέγουν ἐκεῖνον; Ἐχεις τὸ θάρρος νὰ λέγῃς ἐμπρὸς μου τὸ ὄνομά του; τολμᾷς νὰ δισχυρισθῇς ὅτι ἀγαπᾷς τὸν ἀχρεῖτον ἐκεῖνον Ἐλβετόν;

Ἡ Φελιτσιτά δὲν ἐκρατεῖτο πλέον! ἀφ' οὗ δὲν ὑπέφερε νὰ τὴν ὕβριση ὁ πα-

τὴρ τῆς, πῶς ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ αὐτόν, τὸν ξένον, τὸν ὁποῖον ἤδη ἐμίσει;

— Ναί, ἀνακράζει ἀγρίως, τὸν ἀγαπῶ, τὸν λατρεύω! καὶ τί σὲ ἐνδιαφέρει;

— Πῶς! τί μὲ ἐνδιαφέρει; τὸ ρωτᾷς; Μὴ τὸ ἐπαναλάβῃς, ἀθλία, διότι... μὴπως δὲν μᾶς ἔνωσαν οἱ πατέρες μας μετὰ τὸν ἀρραβῶνα; Ἀρνεῖσαι λοιπὸν τὸ δικαίωμά μου καὶ τολμᾷς...

— Σιώπα σοὶ λέγω καὶ φύγε ἀμέσως· τίποτε κοινὸν δὲν ἔχω μαζὺ σου!

Ὡς αἰλουρος, ὀρμῶν ἐναντίον τοῦ θυματός του, οὕτως ὤρμησε καὶ ὁ Ἀντωνῖνος ἐναντίον τῆς Φελιτσιτάς, ἥτις τῷ ἐδείκνυε τὴν θύραν, καὶ μὲ συρρίζουσιν φωνήν,

— Τολμᾷς νὰ μοῦ ὀμιλῇς μ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ νὰ μὲ διατάσσεις, τῇ λέγει, ἀθλία καὶ ἀτιμος κόρη, ἐγὼ θὰ σέ...

Παρενέβη ὁ ἰσχυρὸς βραχίων τοῦ Ρωμαίου, οὐτινος ἡ ὀργὴ εἶχεν ὑπερχειλίση.

— Σιώπα, ἀνόητε, τῷ ἐφώνησε, καὶ διὰ φοβερὰς δυνάμεως τὸν ἐπέταξε σχετῶν μέχρι τῆς θύρας. Δὲν συλλογίζεσαι, ἀθλιε, ὅτι τίποτε δὲν ἠμπορεῖς νὰ διατάξῃς ἐδῶ μέσα; Ποῖος σοῦ ἔδωκε, παληόπαιδο, τὸ δικαίωμα νὰ ὕβριζῃς ἐδῶ μέσα ἐμὲ καὶ τὴν θυγατέρα μου;...

Καὶ ἐνῶ ὁ Ἀντωνῖνος ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ,

— Σιωπὴ! ἐπανέλαβεν ὁ Ρωμαῖος, κανεὶς δὲν ἀτίμασε τὴν κόρην μου! κανεὶς, ἐκτὸς σοῦ, διὰ τῆς ἀχρείας διαγωγῆς σου· ἐκεῖνος δὲ τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα δὲν εἶναι ἄξιον νὰ προφέρῃ τὸ βρωμερὸν στόμα σου, τῆς ἔσωσε τὴν ζωὴν μετὰ τὸν ἀνδρείότερον καὶ εὐγενέστερον τρόπον.

— Τῆς ἔσωσε τὴν ζωὴν, ἀνέκραξε συριστικῶς καὶ ἠχηρῶς γελῶν ὁ Ἀντωνῖνος, ἀφ' οὗ ἠλευθέρωθη ἐκ τοῦ σιδηροῦ βραχίονος τοῦ Ρωμαίου, ναί, ἀλλὰ μὲ τί τοῦ τὸ ἐπλήρωσε; Τὸ γνωρίζομεν! Χά! ὁ σωτήρας! ὁ ἐραστής τῆς κομῆσσης τοῦ Σελλαμάρε!

— Λοιπὸν, ἂν οἱ πατέρες δὲν γνωρίζουν νὰ ἐκδικῶνται τὴν τιμὴν τοῦ οἴκου των, γνωρίζω ἐγὼ νὰ ἐκδικῶμαι τὴν ἰδικὴν μου, τὴν ὁποῖαν ἐμόλυνε αὐτός ὁ...

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ, διότι χωρὶς κᾶν νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ὁ Ἀντωνῖνος εὐρέθη ἐξηλωμένος ἐκτὸς τῆς οἰκίας.

Ἡ Φελιτσιτά, ὡχρὰ ὡς νεκρά, ἴστατο πρὸ τοῦ πατρὸς τῆς.

— Τί πατέρα; τῷ λέγει δι' ἀσθενοῦς φωνῆς, τί εἶπεν αὐτός; Ὁ Ἐκαρτ εἶναι ἐραστής τῆς κομῆσσης τοῦ Σελλαμάρε; Ὡ! εἰπέ μου, εἰπέ μου ὅτι δὲν εἶνε ἀλήθεια, διότι ἐκεῖνος μόνον ἐμὲ ἀγαπᾷ.

Ὁ Ρωμαῖος προσεπάθει διὰ παντός τρόπου νὰ τὴν καθησυχάσῃ. Φόβος τὸν κατέλαβε, διότι ἔβλεπε μεθ' ὁποῖου πάθους ἀνεμνήσθη τοῦ ἔρωτός της.

— Ναί, κόρη μου. Ναί, δὲν εἶνε ἀλήθεια· ἠσυχάσε ὁμως τώρα, τῇ ἔλεγεν, ἐν ᾧ ἐθώπευε αὐτὴν τρυφερῶς, ἀλλὰ διατί βασανίζεσαι ἀκόμη μετὰ τὰς θλιβεράς αὐτὰς σκέψεις; Δὲν μοὶ ὑπεσχέθης ὅτι θὰ λησμονήσῃς τὰ πάντα; ἄφες τα, κόρη μου,

αὔριον ὁ ἀξιωματικὸς φεύγει διὰ παντός ἀπὸ τὴν Μεσσήνην. . .

Ἡ Φελιτσίτα ἠγέρθη ἐκπληκτος.

— Αὔριον; τί λέγεις, πατέρα;

— Δὲν ἐλησμόνησα τὴν ὑπόσχεσίν μου τὸ μόνον μέσον, διὰ νὰ διαφύγῃ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ Ἀντωνίνου, τὸ ἦνρα, καὶ αὔριον φεύγει μὲ τὸ πολεμικόν, τὸ ὁποῖον ἀναχωρεῖ διὰ Νεάπολιν.

Ἄρῳνος καὶ δακρύουσα τὸν παρετήρει.

Νὰ φύγῃ διὰ παντός; ὦ, τοῦτο ὑπερέβαινε τὰς δυνάμεις τῆς, τοῦτο ἦτο ἀνώτερον τῆς ἀγάπης, ἢν ἔτρεφε πρὸς τὸν πατέρα· ἀδύνατον νὰ ὑπακούσῃ. Ἦδη καὶ ἄλλο τι ἐπροξένει αὐτῇ βάσανον ἀνήκουστον. Τί ἐξεστόμισεν ὁ Ἀντωνίνος; Ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλην! Ἡ καρδιά τῆς διερρήγνυτο. Ὄφειλεν, ἀφεύκτως, νὰ βεβαιωθῇ. Καὶ ἂν δὲν ἦτο ψεῦδος;

Ἐπνέπεσε καταβεβλημένη ἐπὶ τινος ἔδρας.

Ἀναίσθητος ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ πατρὸς τῆς, ὅστις προσεπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἀλλ' ἡ μόνη αὐτῆς παρηγορία, τὸ βάλσαμον, ὅπερ ἠδύνατο νὰ πραύνη τοὺς πόνους τῆς αἰμασσοῦσης πληγῆς τῆς, δὲν ἦτο ἡ εἰς λόγος του, μία ἄρνησίς του, καὶ τίποτε περισσότερον· ἐκεῖνος ὄφειλε νὰ τῆς τὸ βεβαιώσῃ.

Αὐθαρρῆ συνέλαβε τὸ σχέδιον ἡ Νίνα θὰ τὴν ἐβοήθει. Ἀρὰ γε θὰ ὑπωπτεύετο ὁ πατήρ τῆς ἂν ἐπεσκέπτετο τὴν θαλαμηπόλον τῆς; Ἐκεῖθεν θὰ τὸν εἰδοποιεῖ διὰ λέμβου εἰς τὸ φρούριον, ἐκεῖνος θὰ ἤρχετο καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ ἤλιπε νὰ εὔρῃ τὴν σωτηρίαν ἢ τὸν θάνατον.

ΙΗ'

Ἡ ἐσπέρα τῆς τελευταίας Κυριακῆς τῶν Ἀπόκρων ἐφθασεν ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ μεγαλοπρεπείᾳ. Εἰσερχόμενος ὁ ταγματάρχης φὸν Μπίρην εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἐκαρτ, εὔρεν αὐτὸν μελαγχολικὸν καὶ ρεμβώδη διὰ τῆς μισῆς χειρὸς ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν του, διὰ τῆς ἐτέρας δὲ ἔτεινε πρὸς τὸν φίλον του τὴν ἄρτι ληφθεῖσαν ἐπιστολὴν τῆς κομήσσης.

— Ἐ; καὶ τί ἀπεφάσισης; τῷ εἶπεν ὁ φίλος του, ἀπ' οὗ διέτρεξε τὸ περιεχόμενον.

— Τί ν' ἀποφασίσω, φίλε μου; Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος πενθεῖ διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ προσφιλεστέρου τῶν ὄντων, δὲν ἀρμόζει ν' ἀναμιγνύεται εἰς τὰς ἐορτάς. Σὲ παρακαλῶ μόνον νὰ μὲ δικαιολογήσῃς εἰς τὴν κόμησσαν — ἐκ Νεαπόλεως δὲν θὰ λείψω νὰ τῆς γράψω! Τώρα μοι εἶναι ἀδύνατον.

Σιωπηλὸς ἔσφιγγεν ὁ φίλος τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

Ἦδη ἡ νύξ εἶχεν ἐξαπλώσει τὸν μελάνον πέπλον τῆς καὶ μακρόθεν, ἀπὸ τοῦ φρουρίου, ἐφαίνοντο ἀντανακλώμενα ἐπὶ τῆς γαληνιαίας θαλάσσης τὰ ὑψηλὰ καὶ πεφωτισμένα παράθυρα τοῦ μεγάρου τῶν Σελλαμάρε. Ἐτοιμοὶ ἦσαν αἱ λέμβοι, αἱ προωρισμέναι νὰ μεταφέρωσι τοὺς προσκεκλημένους ἀξιωματικούς, ἀρκετοὶ

δὲ στρατιῶται ἠτοιμάζοντο νὰ τοὺς ἀκολουθήσωσι πρὸς πρόληψιν ἐνδεχομένης προσβολῆς ἐκ μέρους τοῦ ὄχλου· οὕτως ὥστε θὰ ὑπέθετέ τις μᾶλλον ὅτι ἐτοιμάζονται δι' ἐκστρατεῖαν ἢ διὰ χορόν.

Τοῦ Ἐκαρτ τὸ βλέμμα, ἰσταμένου παρὰ τὰς ἐπάλξεις, παρηκολούθησε τοὺς φεύγοντας συναδέλφους του, εἶτα ἐπλανήθη ἐπὶ πολὺ περίλυπον ἐπὶ τῶν τελευταίων οἰκιῶν τῆς Μεσσήνης.

Εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ λιμένος ἐξοχὴν, ἣτις διευθύνεται πρὸς τὸ φρούριον, ἔκειτο προσδεδεμένη διὰ σχοινίου ἀλιευτικῆ λέμβος· ὀλίγον ἀπωτέρω, εἰς τὴν ἀκτὴν, εὐρίσκετο καὶ ἡ πτωχὴ καλύβη τοῦ κυρίου τῆς.

— Εἶσαι ἔτοιμος, Μαριάννο; ἐφώναξέ τις ἐκ τῆς καλύβης πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς λέμβου κεκλιμένον λεμβούχον.

— Περιμένω! ἀπήντησεν οὗτος.

Γυνὴ τις ἐξεληθούσα τῆς καλύβης ἐπροχώρησε πρὸς τὴν λέμβον.

— Γνωρίζεις τί θὰ κάμῃς! εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ γυνή, ἣτις ἦτο ἡ Νίνα, θὰ φέρῃς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ φρούριον καὶ θὰ περιμένῃς νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ κάποιος!

— Χμ! Χωρὶς ἄλλο κατὶ ἐρωτοδουλιὰς θᾶναι, μὴ σὲ μέλει καὶ κατὶ ζεύρω κ' ἐγὼ ἀπ' αὐτά.

— Τί λές, καλέ; τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶναι ἔπειτα τί σὲ μέλει;

— Δὲν εἶπα τίποτε, κορίτσι μου· πολὺ καλὰ!

— Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴ σὲ ᾄῃ κανεὶς!

— Ἄμ! ἐννοεῖται, ἀπήντησε γελῶν ὁ λεμβούχος. Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Σκεπτικὴ ἡ Νίνα τὸν ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός.

— Δὲν κάνω καλὰ, ἐψιθύρισε, τὸ γνωρίζω, μὰ ἢμποροῦσα νὰ τῆς χαλάσω τὸ χατῆρι, ἀφοῦ μάλιστα θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐδῶ καὶ θὰ προσέχω; Ἐπειτα αὔριον θὰ φύγῃ διὰ παντός· πόσον τὸν ἀγαπᾷ, ἢ καυμένη· ἐκτὸς τούτου, ποῖος θὰ τὸ μάθῃ ποτέ; ὦ, δι' αὐτὸ ἐφρόντισα ὅσον ἢμπορέσα!

Ὅτε ὁ λεμβούχος προσήγγιζε πλέον εἰς τὸ φρούριον, διεσταυρώθη μεθ' ἐτέρας λέμβου.

Ἀνὴρ τις ἐκάθητο ἐντὸς αὐτῆς, ἂν δὲ ἔκρινέ τις ἐκ τῆς ἐνδυμασίας του, θὰ ἦτο μοναχός.

— Ἐ! Μαριάννο, γιὰ ποῦ τέτοια ὦρα! ἐφώναξεν ὁ λεμβούχος τῆς ἐτέρας λέμβου.

— Ἐρωτοδουλιὰς, Φραντσέσκο! κάποιον πᾶω νὰ πάρω ἀπ' τὸ φρούριον.

Καὶ συγχρόνως τῷ ἔδεικνε τὴν ἐπιστολὴν.

Ὁ ἀββᾶς ἠγέρθη πάραυτα.

— Ἄν ἦναι, φίλε μου, αὐτὸς ποῦ ζητᾷς ἀξιωματικὸς, τότε δὲν θὰ τὸν εὔρῃς, διότι ὅλοι εἶναι εἰς τὸν χορόν τῆς κομήσσης — δεῖξέ μου τὸ γράμμα, ἢμπορῶ νὰ τὸ διαβάσω καὶ νὰ σὲ γλυτώσω ἀπὸ χαμένο κόπο.

Ἰπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ τῆς λέμβου ἀνέγνωσεν ὁ ἀββᾶς τὴν διεύθυνσιν.

— Πῶς; Ἐκαρτ φὸν Χάτβιλ; ὄχι δά, καὶ αὐτὸν σοῦ εἶπαν νὰ ζητήσῃς;

— Ναί! ναί! αὐτὸν θαρρῶ! Τὸν θέλει ἡ Νίνα, ἐκεῖνη ἡ κόρη ποῦ ἦταν ἄλλη φορὰ θαλαμηπόλος τῆς κόρης τοῦ Ρωμαίου.

Ὁ ἀββᾶς ἔστη πρὸς στιγμὴν ἀμφιβάλλων.

— Καὶ λοιπὸν αὐτὸν θὰ φέρῃς ἐκεῖ, εἰς τὴν καλύβην τοῦ συγγενοῦς τῆς; ἠρώτησε τὸν Μαριάννο.

— Ἐ, ναί, ἂν τὸν εὔρω, ἐννοεῖται, καὶ ἂν θέλῃ νὰ ἔλθῃ!

— Θὰ τὸν εὔρῃς, παιδί μου, μείνε ἡσυχος, καὶ μὴ χάνεις καιρόν!

Καὶ ἀφοῦ αἱ δύο λέμβοι ἐχωρίσθησαν πάλιν, ὁ Σκαλιόνι εἶπε πρὸς τὸν λεμβούχον:

— Νὰ ποῦ αὐτός, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῆ, μὰς κάνει τὴν μισὴ δουλειά. Διεύθυνε τὴν λέμβον ἐκεῖ, εἰς τὴν σκιὰν τῆς ἐπάλξεως, διὰ νὰ ἰδῶ ἂν θὰ καταβῇ ὁ ἀξιωματικὸς!

Ἀνέφραστος μέθη καὶ ἠδονὴ κατέλαβε τὸν Ἐκαρτ, ὅτε, ἀνοίξας τὸ ἐπιστόλιον ἐκεῖνο, ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς:

«Ἐκεῖνη τῆς ὁποίας ἔσωσες τὴν ζωὴν, καὶ ἣτις σὲ ἀγαπᾷ περισσότερον παντὸς ἄλλου εἰς τὸν κόσμον, θέλει νὰ σὲ ἐναγκαλισθῇ. Ἀκολούθησε τὸν φέροντα τὴν παροῦσαν καὶ θὰ σὲ ὀδηγήσῃ, ὅπου εὐρίσκομαι.

»Φελιτσίτα!«

Ὁ Ἐκαρτ, πετῶν μᾶλλον ἢ βαδίζων εὔρεθη ἐντὸς τῆς λέμβου καὶ μὲ φωνὴν ἣτις ἐδήλου τὴν ταραχὴν του, διέταξε τὸν λεμβούχον νὰ ἀναχωρήσῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

A. Δ. X.

Ὅλοι οἱ ἀναγνώσται τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀπὸ τῶν πάπων μέχρι τῶν ἐγγόνων, δὲν θὰ δυαρεστηθῶσι, πιστευόμενοι, μὲ τὸ κατωτέρω προσφερόμενον αὐτοῖς ἀνάγνωσμα. Ὁ Χάνς Χριστιανὸς Ἄνδερσεν, ὁ μέγας τῆς Δανίας καὶ τοῦ κόσμου διηγηματογράφος, ὁ μοναδικὸς μυθολόγος, εἶνε ὁ θεὸς τῶν μικρῶν καὶ ἡ λατρεῖα τῶν μεγάλων. Ὅτι ἐξῆλθε τῆς μαγικῆς του γραφίδος ἔχει τὴν χάριν νὰ τέρπῃ, νὰ συγκιῇ, νὰ κατακτᾷ, ν' ἀφαρπάξῃ ὅλους τοὺς ἀναγνώστας. Ἀπευθύνεται συχνάκις πρὸς τὰ ἀγαπητά του παιδία· ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ μεγάλοι τὸν ἀγαπῶσιν ὀλιγώτερον, ὅλοι, ὅσοι ἔχουσι τὴν καρδίαν λεπτὴν καὶ τρυφερὰν ἢ λατρεύουσι τὴν Τέχνην, ὑπὸ πᾶσαν αὐτῆς ἐκδήλωσιν;

Ταῦτα σκεπτόμενοι, ἐπιφελούμεθα τῆς εὐκαιρίας νὰ καταστήσωμεν γνωστὴν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν ἀκμῇ τῶν ἀμεταφράστων του ἔργων, τὸ καλλίτερόν του ἔσως, ἀποτελοῦν μικρὸν τομίδιον, ὑπὸ τὸν ὠραῖον τίτλον «Εἰκονογραφημένον βιβλίον ἀνευ εἰκόνων». Ἐκ τοῦ προλόγου καὶ ἐκ τῶν σήμερον δημοσιευόμενων δύο ἐσπερῶν, δύναται τις νὰ κρίνῃ ἀσφαλῶς καὶ περὶ τῶν ἐπομένων, τὰς ὁποίας, ἂνὰ δύο ἢ τρεῖς, θὰ παρέχωμεν ἐκάστοτε ὡς ἠδύνατον ἀπόγευμα εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστας.

X. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ἈΝΔΕΡΣΕΝ

EIKONOΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Παράδοξον τῷ ὄντι! καθ' ἣν στιγμὴν κατέχομαι ἀπὸ τὰ βαθυτέρα καὶ θερμότερα αἰσθήματα, τὴν αὐτὴν στιγμὴν μοῦ φαίνεται ὡς νὰ εἶχον δεδεμένα καὶ χεῖρας καὶ γλῶσσαν· δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἐκφράσω οὔτε νὰ σὰς παραστήσω τὴν ζωηρότητα,

ἦν αἰσθάνομαι· καὶ μ' ὄλον τοῦτο εἶμαι ζωγράφος. ὦ! τοῦτο χιλιάκις τὸ ἀνεκάλυφα ὁ ἴδιος παρατηρῶν τὸ βλέμμα μου εἰς τὸ καθρέπτην. Ἐκτὸς τούτου, ὄλοι τὸ ἀναγνώριζον, ὅσοι δηλαδὴ βλέπουν καὶ ἀναγινώσκουν τὰς σκιαγραφίας καὶ τὰς εἰκόνας μου.

Εἶμαι πτωχός, ἀλλὰ νέος· κατοικῶ ἐκεῖ· πολὺ ὑψηλὰ, εἰς τὴν στενωτέραν τῶν ὁδῶν, ἀλλὰ φῶς δὲν μοῦ λείπει, διότι τὸ δωμάτιόν μου ὑπέρεκειται ὄλων σχεδὸν τῶν στεγῶν τῶν παρακειμένων οἰκιῶν.

Ἡ στενοχωρία, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς μου, εἶνε ἀνέκφραστος. Ὁ ὀρίζων μου, ὅστις ἄλλοτε ἀπετελεῖτο ἀπὸ δάση καταπράσινα καὶ χλοερὸς λειμῶνας, τώρα δὲν εἶνε εἰμὴ αἱ ἀμαυραὶ κεραμίδες τῶν στεγῶν, καὶ αἱ αἰωνίως καπνίζουσαι καὶ τὸσον ἐνοχλητικαὶ καπνοδόχοι. Πρὸς ταῦτας ἀκόμη δὲν συνήνησα οὔτε φίλον οὔτε ἄλλον τινὰ γνωστόν, ὅστις νὰ μὲ ἐνθαρρύνῃ διὰ φιλόφρονος μειδιάματος.

Ἐσπέραν τινὰ, περίλυπος καὶ μελαγχολικός, ἐκαθήμην πλησίον τοῦ παραθύρου μου· ἠγέρθη καὶ τὸ ἦνοιξα, ἀλλ' ὅποια ἐκπλήξις! Αἰσθημα χαρᾶς ἐπέπλησε τὴν καρδίαν μου.

Εἶδον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον πολλάκις εἰς τὴν πατρίδα μου ἠτένισα μετ' εὐχαριστήσεως· ἦτο στοργύλιον, μὲ ἔβλεπε δὲ μὲ τὸ γλυκὺ καὶ ἀμετάβλητον μειδιάματά του· τὸ ἐνοήσατε; Ἦτο ἡ Σελήνη! Ἡ ἀγαπητὴ μου καὶ ἀρχαία Σελήνη· ἡ αὐτὴ πάντοτε, ἀμετάβλητος καὶ ἀκριβῶς ὅπως τὴν ἔβλεπα καὶ εἰς τὴν πατρίδα μου, ὅπου αἱ ἀκτίνες τῆς διεπέρων τὰ πυκνὰ τῶν δένδρων φυλλώματα, καὶ τὰ συμπλέγματα τῶν αἰμασιῶν ἔφθανον μέχρι τοῦ προσώπου μου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατωπτρίζετο ὁλόκληρος ἐντὸς τοῦ πτωχικοῦ μου δωματίου· συγχρόνως δὲ μοὶ ὑπέσχετο ὅτι θὰ τὸ πράττῃ καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, ὅταν ἐξέρχεται· καὶ πράγματι, ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν τῆς· κρῖμα μόνον ὅτι αἱ ἐπισκέψεις τῆς διαρκοῦσι τὸσον ὀλίγον!

Ὅσακις ἔρχεται, πάντοτε, ὡς καλὴ φίλη, κατὰ μοῦ διηγᾶται, πότε τὸ ἐν, πότε τὸ ἄλλο, ὅ,τι δηλαδὴ εἶδε τὴν παρελθούσαν ἢ προπαραλθούσαν ἑσπέραν.

— Ζωγράφιζε λοιπόν, φίλε μου, ὅ,τι ἐκάστοτε σοῦ διηγοῦμαι, μοὶ εἶπε τὴν πρώτην ἑσπέραν, καὶ οὕτω θὰ κατορθώσης ὄφρα ἰσχυρὰν συλλογὴν εἰκόνας.

Ἐτὴν συμβουλὴν τῆς τὴν ἠκολούθησα ἔκτοτε καὶ θὰ ἠδύναμην μετ' ὀλίγον, κατὰ τὴν ἰδέαν μου, νὰ ἐκδώσω εἶδος τι «Χιλίων καὶ Μιᾶς Νυκτός», ἀλλὰ εἰκονογραφημένον. Μὴ νομίσητε ὅμως ὅ,τι μετ' ὀλίγον μέλλετε νὰ ἀναγνώσητε εἶνε τὸ ἴδιον, ὦ, ὄχι, εἶνε μόνον ὅ,τι ἤκουσα παρὰ τῆς Σελήνης καὶ τίποτε περισσότερον· ἢ μάλλον καὶ τοῦτο ἀκριβῶς δὲν εἶνε, ὑπάρχουν δηλαδὴ ἀναμειγμένα καὶ ἰδικαί μου σκέψεις, διότι δὲν ἦτο ἄλλως δυνατὸν νὰ μοῦ τὰ λέγῃ ὄλα ἡ Σελήνη, καθότι

πολλάκις τὴν ἠμποδίζον τὰ παρεντιθέμενα νέφη.

*
*
Ἐσπέρα πρώτη.

«Τὴν παρελθούσαν νύκτα», οὕτως ἤρχισεν ἡ Σελήνη, «διέσχίζον τὴν καθαρὰν τῶν Ἰνδιῶν ἀτμοσφαῖραν, κατοπτριζομένη ἐντὸς τῶν διαυγῶν ἐκεῖ ὑδάτων· αἱ ἀκτίνες μου, περιέργοι, προσεπάθουν νὰ διεισδύσωσι διὰ μέσου τῶν πυκνῶν συμπλεγμάτων, ἅτινα ἐν εἶδει ὀστράκου χελώνης ἐσηματίζον οἱ κλώνες καὶ τὰ φυλλώματα παναρχαίων πλατάνων, ὅτε κόρη τῆς τοῦ Ἰνδοῦ, ταχύπους ὡς ἡ ἀντιλόπη καὶ ὠραία ὡς ἡ Εὐα, ἐξῆλθε τοῦ δρυμοῦ. Ἐφαίνεται τὸσον εὐθυμος, ὅσον καὶ ζωηρὰ τὸ δέρμα τῆς ἦτο τὸσον λευκὸν καὶ διαφανές, ὥστε ὀλίγος κόπος μοὶ ἐχρειάσθη ἵνα μαντεύσω τοὺς διαλογισμούς τῆς· οἱ ἀκανθῶδεις θάμνοι τῆς ἐσχίζον τὰ σανδάλια, ἀλλ' ἐκείνη ταχέως πάντοτε ἐπροχώρει· τὰ θηρία, ἅτινα ἐπέστρεφον ἀπὸ τὸν ποταμὸν, ὅπου ἔσβυσαν τὴν δίψαν των, ὄχι μόνον δὲν τὴν ἐπείραζον, ἀλλὰ καὶ ἔντρομα ἀπεμακρύνοντο, φοβούμενα τὴν ἀνημμένην δαῖδα, ἣν ἡ κόρη ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα. Ἦδη ἔφθασεν εἰς τὸν ποταμὸν. Κύψασα ἀπέθηκε τὴν δαῖδα ἐπὶ τοῦ ἡσυχίου ρεύματός του, τὴν ἀφῆκε καὶ διὰ τῶν μελανῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν τῆς, οἵτινες ἔλαμπον διὰ μέσου τῶν ἐπιμήκων μεταξίνων βλεφαρίδων τῆς, ἠκολούθει ἐναγωνίως τὸ ἀπομακρυνόμενον φῶς. Ἦξευρεν ὅτι, ἐὰν ἔκαιεν ἡ δαῖς ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖτο τὸ βλέμμα τῆς, τότε ὁ ἐρωμένος τῆς ἔξῃ· ἐὰν ὅμως ἔσβυε, τότε ἦτο νεκρός. Καὶ ἔκαιεν ἡ δαῖς, καὶ διηνεκῶς παρήγοντο νέαι φλόγες, ἐνῶ ἡ καρδιά τῆς ἠγαλλία καὶ ἔτρεμεν ἐναλλάξ· ἐγонуπέτησε καὶ ἤρχισε νὰ προσεύχηται· ἴσως πλησίον τῆς ἀνεπαύετο ὑπόουλος συνεσπειρωμένος ψυχρός τις ὄφρι, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἐσκέπτετο παρὰ τὸν ἀπόντα... Αἶφνης ἠγέρθη καὶ μὲ φωνήν, ἐν ἣ ἐφαίνεται ὅλη ἡ εὐτυχία τῆς:

«Ζῆ! ζῆ!», φωνάζει.

Καὶ ἡ ἠχώ ἐπαναλαμβάνει:

«Ζῆ! ζῆ!».

*
*
Ἐσπέρα δευτέρα.

«Χθές», ἤρχισε πάλιν ἡ Σελήνη, «ἔβλεπον ἐντὸς μικρᾶς πλακοστρώτου αὐλῆς, ἐν μέσῳ ὑψηλῶν παλαιῶν οἰκιῶν, ὄρνιθα τινὰ μὲ τοὺς νεοσσούς τῆς· μικρὸν χαριέστατον κοράσιον ἐπήδα τριγύρω τῆς· ἡ ὄρνις ἐξηγριώθη καὶ περιφόβος ἦνοιξε τὰς πτέρυγας τῆς, ἵνα προφυλάξῃ τὰ μικρά τῆς· ἀλλὰ τὸ κοράσιον ἐξηκολούθει νὰ πηδᾷ, καὶ θὰ τὸ ἔκαμνε πολὺν καιρὸν ἀκόμη, ἐὰν δὲν ἐνεφανίζετο ἡ σοβαρὰ μορφή τοῦ πατρός τῆς, ὅστις, ἀφ' οὗ τὴν ἐπέπληξε, τὴν ἠνάγκασε νὰ εἰσέλθῃ κατηρσχυμένη εἰς τὴν οἰκίαν.

Σήμερον ὅμως τὸ ἑσπέρας, πρὸ ὀλίγων μόλις λεπτῶν, πάλιν αἱ ἀκτίνες μου εἰσέδυσαν εἰς τὴν αὐλήν· ἄκρα ἡσυχία ἐπεκράτει· μετ' ὀλίγον ὅμως θό-

ρυβος ἐπληξε τὰς ἀκοάς μου· στρέφω τὸ βλέμμα καὶ ἀνακαλύπτω τὸ κοράσιον, τὸ ὅποτον ἀκροποδητὴ ἐπλησίασε τὸν ὄρνιθῶνα, τὸν ἦνοιξε καὶ εἰσῆλθε· ἔντρομα, τὰ δυστυχῆ πτηνὰ, ἐκακὰβίζον δυνατὰ καὶ ἐπετερυγίζον ἀτάκτως γύρω τῆς· ἡ μικρὰ ὅμως δὲν ἀπεθαρρύνθη, ἀλλὰ τὰ κατεδίωξεν. Ἐθύμωσα φοβερὰ μὲ αὐτὸ τὸ κακὸ κορίτσι, ποῦ δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὰ δυστυχῆ αὐτὰ πτηνὰ νὰ ἡσυχάσουν, καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι μεγάλην εὐχαρίστησιν ἠσθάνθη, ὅτε εἶδον καὶ πάλιν τὸν πατέρα τῆς νὰ ἐξέλθῃ καὶ πλήρης ὄργης νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ σφοδρότερον ἀπὸ τὴν πρώτην φοράν.

Ἐκείνη ἔκλινε τὴν κεφαλὴν· διέκρινα δὲ δύο μεγάλα δάκρυα, ἅτινα κατήρχοντο ἐπὶ τῶν στοργύλων παρεῶν τῆς.

Τί θές λοιπόν ἐδῶ κάθε βράδυ; τὴν ἐρωτᾷ.

— Ἦθελα νὰ φθάσω τὴν ὄρνιθα, τοῦ ἀπήνητησε τρέμουσα, καὶ νὰ τὴν φιλήσω, διότι χθές τὴν ἠνόχησα!

Καὶ ὁ μὲν πατήρ, συγκεκνημένος, ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον τὸ ἀθῶον κοράσιον, ἐγὼ δὲ τῆς ἐφίλησα τὸ στόμα καὶ τοὺς ὠραίους γαλανοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

X.

Οἱ ἐγγράφοντες πέντε πληρωτοῦς Συνδρομητᾶς εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», λαμβάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τοὺς 25 τόμους τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» τῆς ὑπὸ τῶν κκ. Μπαρτ καὶ Χριστ ἐκδιδουμένης, τιμωμένης δρ. 12, καὶ τὰ ἐκ 312 καλλιτεχνικῶν σελίδων ἐξαιρετικῶς χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακασιάνου, ἀντὶ δρ. 2,50 ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν, ἄδετα δὲ δρ. 2, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶς 4. Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπεκτείνετε καὶ διὰ τοὺς πληρωσάντας συνδρομητᾶς μας, πρὸς οὓς ἀποστέλλονται καὶ τὰ 25 τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» ἀντὶ δρ. 3, προστιθεμένων λεπτῶν 50 διὰ ταχυδρομικά.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσι καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν μυθιστορημάτων:

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

καὶ τῆς

ΣΙΚΕΛΙΚΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

δύνανται νὰ λάβωσι τὰ προεχδοθέντα 24 φύλλα ἐκ τοῦ ἡμετέρου γραφείου ἀντὶ δ ραχμῆς μόνον. Οἱ δὲ ἐγγράφομενοι συνδρομηταὶ ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου, λαμβάνουσι δωρεὰν τὰ 24 ταῦτα φύλλα. Συνδρ. ἐτησία δρ. 8.

Φύλλα προηγουμένα καὶ τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», στερεότατα καὶ κομψότατα δεδεμένοι, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.